

Ba Tháng Đủ Để Anh Yêu Em

Contents

Ba Tháng Đủ Để Anh Yêu Em	1
1. Chương 1: Lập Gia Đình - Mong Muốn Của Người Mẹ Già	2
2. Chương 2: Ra Mắt Phần 1	3
3. Chương 3: Ra Mắt Phần 2	5
4. Chương 4: Cuộc Sống Đơn Giản	6
5. Chương 5: Lần Thất Bại Thảm Hại Của Nhã Nhược	7
6. Chương 7: Giấc Mơ Kỳ Lạ & Lời Cay Nghiệt Của Thiên Phong	9
7. Chương 8: Trò Chơi Thú Vị Mới Bắt Đầu	11
8. Chương 9: Làm Phù Dâu	12
9. Chương 10: Trò Mèo Của Nhã Nhược (1)	12
10. Chương 11: Trò Mèo Của Nhã Nhược (2)	13
11. Chương 12: Trò Mèo Của Nhã Nhược (3)	16
12. Chương 13: Tôi Thích Anh Có Phải Là Nói Dối Hay K Thì Mất Tôi Nói Lên Điều Đó	18
13. Chương 14: Nhã Nhược Gây Loạn	20
14. Chương 15: Hồi Ký Của Thiên Phong Về Mối Tình Đầu - Vy Vy	21
15. Chương 16: Sinh Nhật Nhã Nhược (1)	22
16. Chương 17: Sinh Nhật Nhã Nhược (2)	25
17. Chương 18: Quá Khứ Của Tiền Bối 2 Họ	27
18. Chương 19: Đêm Định Mệnh Của Thùy Dương	28
19. Chương 20: Từ Thiện	29
20. Chương 21: Bắt Cóc	32
21. Chương 22: Bắt Cóc (2)	34
22. Chương 23: Bắt Cóc (4)	36

Ba Tháng Đủ Để Anh Yêu Em

Giới thiệu

Xoay quanh cuộc đời của cô trước và sau khi gặp anh. Nhã Nhược là một cô nàng 22 tuổi mong ước

1. Chương 1: Lập Gia Đình - Mong Muốn Của Người Mẹ Già

Biệt thự Đình gia

Trong căn phòng khách rộng rãi với chùm đèn pha lê lung linh huyền ảo. Màu vàng dịu nhẹ bao trùm căn phòng với những kệ sách to cao. Một sự thoải mái nhẹ đối với bộ bàn ghế bằng ngọc điêu khắc tinh xảo.

Người phụ nữ với mái tóc điểm bạc búi gọn đang ung dung thưởng thức loại trà hảo hạng. Hương trà thơm ngát, hơi bay ngun ngút nhẹ nhàng theo nhịp chiếc quạt trần treo cao. Bà khẽ chu môi thổi nhẹ vào chén lỏng sóng sánh có màu nâu cam trong tách trà, nhắm nháp theo cảm khoái

- Nhã Duy, con cũng đã gần 30 tuổi rồi, cũng nên kiếm một cô về làm vk để mẹ còn có cháu để bồi dưỡng chứ.....

Người phụ nữ đó nói với giọng điệu hơi mất kiên nhẫn, à, đó đương nhiên là người mẹ đáng kính của tôi. Ấy nhưng lần chất vấn này k liên can đến tôi mà liên can đến ông anh “ế” vợ ngồi kế bên tôi kia....

Suốt buổi tối bà Nguyệt cứ thao thao bất tuyệt chuyện anh zai tôi k chịu cưới vk khiến tôi cảm khoái đến tột đỉnh, thi thoảng chen câu

- Phải đó....phải đó....nếu chưa có cháu bé má còn lại nhải dài dài, chi bằng anh lấy vk đi cho em được nhờ....ấy k.....ý em là.....

Tôi bịt miệng mình lại cười khổ, câu nói ấy khiến người ta thật hối hận

- Mẹ à, công việc bên công ti ba còn nhiều, với lại con gái thường hay gây phiền phức lắm...._Nhã Duy mệt mỏi nói, nghe xong tôi lập tức quay phắt sang trừng mắt với anh ta, Nhã Duy cười trừ:” À thì ngoài em ra....”

- Cả con nữa đó Nhã Nhược, ta cho con chơi thoải mái nốt năm nay thôi, nếu k dẫn bạn trai về ra mắt ta sẽ sắp xếp cho con đi xem mặt....._Bà Nguyệt điềm tĩnh nói, tôi khẽ rùng mình.....

- Má.....má.....con trai lằng nhằng lắm, cứ từ từ ạ....._Tôi vội vã xoa tay chối bay, Nhã Duy nghe vậy liền quay sang lườm tôi, tôi nuốt nước bọt ực 1 cái giải thích :” Em k nói anh”

- Tóm lại 2 đứa cũng chẳng còn ít tuổi nữa, mau mau lập gia đình đi nghe chưa?

- Dạ_Tôi và ông anh đồng thanh

.....

- Oắt đờ heo?.....má mày chấp mặt à?_Đầu dây bên kia vang lên giọng nói choe chóc rất có chiến vọng của con bạn thân tôi

- Thui thui cái mồm mày, t mách mẹ._Tôi cợt nhả nói, môi luôn nở nụ cười nhẹ nhõm khi tán phét với con bạn Thùy Dương trời đánh này

- Mách đi....cùng lắm 2 bác cháu nắm tay nhau lên phường._Thùy Dương phồng má đáp nhí nhanh bên kia. Tôi vừa ăn táo vừa lướt facebook vừa nói chuyện nên có phần hơi bận rộn, trả lời qua loa

- Thôi khỏi, phí tiền, t thà k mở mồm cho thế giới hòa bình

- Đấy, t biết cái tính kiết sĩ ki bo nhà mày luôn tái phát lúc gần t mà hê hê_Thùy Dương hiện đang uống sinh tố 1 mình ở quán Bình Minh, cười nghiêng ngả trên chiếc ghế sắt, 1 chân đặt lên ghế, 1 tay chống lên bàn nghe đt, 1 tay nghịch nghịch chiếc ống hút màu xanh lá. Dáng ngồi bá đạo của cô nàng khiến mấy anh phục vụ khá đau lòng nha

- Cơ mà má t nói đúng, lấy chồng cũng tốt, đỡ bị người ta gán cho cái mác gái 22 còn “ế”_Tôi bật cười, nhanh chóng thoát face và dọn đồng hồ táo vút ngón ngang khắp xó nhà

- T cũng chịu m, như t nè, sống buông thả, mún chết thì chết mún sống thì sống, thực là vui ha ha_Thùy Dương khoái cảm nói, tôi chẹp miệng
- Nói thì hay....k phải m mắc chứng sợ con trai à?
- Có sao đâu....con người mà....đôi lúc phải yếu đuối 1 chút chứ
- Con điên, t cúp đây....à mà....m cũng gọi là người ấy hả?

2. Chương 2: Ra Mắt Phần 1

Cuộc sống của tôi thật yên ổn trong 1 ngày chủ nhật, trời trong, mây xanh, gió nhẹ

- Nhã Nhượng, má tìm được cho con 1 đối tượng khá phù hợp với con, tối nay 7h có mặt ở nhà nghe....
“tút...tút...tút”

Tôi còn chưa có nuốt trôi hết những lời mẹ vừa nói thì đã vang vọng tiếng tút tút dài nào nề....

Mẹ có nói....đối tượng.....tối nay 8h về nhà.....a.....sao lại như thế??????????

Lúc này tôi đang đứng giữa con phố phồn vinh, người đông kịt, đáng vẻ mặt hồn khó mà tả nổi

.....

7h tối tại Đình gia

Tôi khó hiểu nhìn mẹ, bà đang rất phấn khởi thì phải, đôi khi hát vu vơ mấy câu từ bài này nhảy phát sang bài kia luôn

- mẹ à, con tưởng thời hạn nốt năm nay?_Tôi như muốn phủ định
- Không, ta k chờ thêm được nữa, anh con ta cũng muốn quan tâm nhiều hơn nhưng con là con gái, lại là em nhỏ, đương nhiên ta sẽ chăm chút hơn. Lần ra mắt này phụ thuộc vào cái mồm của con đấy....

Mẹ tôi sẫm soi chiếc váy trắng này giờ, k cả thèm nhìn biểu hiện của tôi mà lên tiếng

Lát sau cô người hầu đi vào, trên tay bưng khay đựng 1 chiếc vòng cổ ngọc trai bắt mắt

- Bà chủ, thứ bà cần đây ạ

Mẹ tôi nhận lấy, quay sang tôi, dúm chúng tất thấy cho tôi nói :” mau thay vào đi, mẹ cho con 30’ đấy nhá.”

Tôi phụng phịu đi thay đồ

Thay xong, vừa ra ngoài đã đụng mặt ông anh

- Em gái, thượng lộ bình an nhé!_Nhã Duy nháy mắt tinh nghịch nhìn tôi, tôi trừng mắt
- Còn k mau biến, anh mún nhìn thấy cô em gái tội nghiệp này chết mất xác luôn à?
- Vậy đi trước * làm động tác chào*....mẹ, con đi kiếm con dâu về ẹ đây * cười tỏa nắng*

Tôi cười nhả răng, lườm ghé ông anh 1 cái, nguyên rửa ra đến cửa ngõ 1 cái cho chừa.....sau đó quay lại cho bà Nguyệt nhận xét....

....bống....“Rầm”

- Thiếu gia....thiếu gia....

Tôi mở tròn mắt, bịt miệng mình lại

- Con sao vậy?_mẹ tôi khẽ hỏi, tôi vội bỏ tay cười như k có chuyện gì xảy ra

Anh gia

Tôi k ngờ đó lại là 1 tòa biệt rộng lớn với gam màu nâu cổ, xung quanh là những khóm hoa hồng đỏ rực thơm ngát khiến người ta liên tưởng đến lâu đài bỏ hoang trong phim “ Người đẹp và quái vật” ấy

- Mẹ à.....con k muốn vào...._Tôi lải nhải mãi không á kéo ra khỏi xe. Mặc dù má tuổi già sức yếu nhưng trong thời điểm này lại khỏe mạnh khác thường. Tôi cau có mặt mày :” Nhưng con còn chưa chuẩn bị trước”

Mẹ tôi nghiêng răng cố tháo tay tôi khỏi mép cửa ô tô vừa đỗ dành :” Chỉ cần con chịu nghe mẹ ngày hôm nay mẹ hứa tặng con chiếc ô tô loại đời mới nhất”

Bàn tay lúc nào còn bám chặt như đinh đóng cột vào cửa xe liền thả lỏng 1 cách bất lực, đôi môi mọng đỏ khẽ nhếch lên :” Không hổ danh là Nguyệt Sư Mầu, coi như lần này con chịu thua”

- Không ngờ ta lại sinh ra đứa con là con_Mẹ tôi khẽ lắc đầu sau đó chỉnh trang lại chiếc mũ quý tộc và bộ đầm màu nâu xòe

Tôi nha, hôm nay rất lộng lẫy trong bộ váy màu trắng, mái tóc màu đen lác chải thẳng mượt được uốn xoắn đẹp đẽ, à, gương mặt khỏi nói, tôi vốn rất xinh đẹp nhưng nổi tiếng cảnh mà

Tôi và nội uyển chuyển đi vào trong căn biệt thự. Thật k ngờ cách thiết kế và bài trí ở đây lại phong phú đến vậy, đặc biệt là toàn người hầu thuộc dạng “ngiêng nước đổ thành” k hà.....

Tôi cứ như gái nhà quê, hết sẫm soi cái này lại đến cái kia khiến mẹ tôi khổ sở nói

- Nhã Nhựt, con lịch sự chút đi

Tôi đành giữ im lặng theo má vô phòng khách Anh gia

Đầu tiên là 1 người đàn ông trung niên niềm nở ra đón tiếp mẹ con tôi

- Bà Đình lâu lắm k gặp

- Cũng 3 năm r đấy, thế nào, trông tôi có trẻ trung hơn k?_Mẹ tôi vui vẻ cười đùa. Còn tôi, lễ phép chào :” Cháu chào bác”

- Oh hô, đây là con dâu tương lai Anh gia sao, được, rất giống mẹ con hồi trẻ đấy.....bác tự giới thiệu, bác là Anh Hàn Đình_Hàn Đình cười hớn hở, tôi mỉm cười khẽ quắc mắt vào bên trong. Còn có 1 cặp xem chừng là vk ck, 1 anh chàng điển trai và 1 cô gái có vẻ quê mùa, e then, xấu hổ. Tôi khẽ gật đầu với cô gái đó vì ánh mắt cô ta cứ gián chặt vào tôi k ngừng khiến tôi sồn gai ốc.

- À Nhã Nhựt, để bác giới thiệu.....* Hàn Đình kéo nó vào trong*....đây là Thiên Tuấn, đây là Vũ Hương * ông chỉ về phía 2 người mà tôi cho là 1 cặp vk ck*....còn đây là Thiên Phong, đối tượng của con, thế nào, vừa ý chứ?

Tôi gật đầu nhìn anh chàng mà tôi cho là đẹp trai....ơ....vậy còn cô gái kia? Tôi còn chưa kịp mở miệng hỏi thì Thiên Phong đã tranh mất

- Con đã nói r, con sẽ k lấy ai khác ngoài Vy Vy._Đúng vậy, Thiên Phong này giờ chẳng buồn nhìn tôi nhận xét mà quay sang cô gái có dáng vẻ quê mùa kia, ánh mắt toát lên sự âu yếm k tả xiết

Tôi cảm thấy mình hình như đang xen vào 1 tình cảm sâu đậm của người khác, tội lỗi....tội lỗi!!!

Nhưng....những người như Thiên Phong, tôi lại rất có cảm tình.....

- Tôi là Nhã Nhựt._Tôi vui vẻ nói dường như k hề để ý đến ánh mắt khó hiểu của cô gái kia

Bỗng k gian trở nên im lặng đến ngạt thở

- A, ta có cho người chuẩn bị vài món ăn ngon muốn m.n cùng thưởng thức,chúng ta vừa ăn vừa gt nhé._Hàn Đình nói to, mọi người dường như thoát khỏi tình huống khó xử

- À....m.n thứ lỗi, tôi có việc nên xin về trước_Mẹ tôi này giờ im lặng lên tiếng

Tôi gật đầu, mẹ về cũng tốt, càng thoải mái, đỡ phải dè dặt trong lời ăn tiếng nói nữa he he....

Bữa ăn cũng chỉ có vài món hải sản cần dùng dao dùng dĩa, lại đúng món khoái khẩu nên tôi không ngừng khen ngợi

- Vào mùa hè này ý ạ, món ghẹ với rau thơm rất hợp, lại biết cách nấu nên vừa chắc thịt lại ngon. Cháu nghe nói thịt ghẹ biển cung cấp nhiều chất đạm, vị lại ngọt và thanh và hầu như không béo nên được nhiều người ưa chuộng, bác trai khéo chọn quá

Hàn Đình mỉm cười gật đầu đồng tình

- Đúng vậy ngon lắm ạ. Vy Vy vừa ăn nhồm nhoàm vừa nói, cả bàn ăn bỗng trở nên im lặng. Cô ta mới ngậy ra và biết mình quá ngu xuẩn khi phát biểu không đúng chỗ

Hàn Đình khó chịu :” Nghèo rớt mùng tơi đương nhiên thấy ngon r”

Tôi cảm thấy cô gái kia rất khó xử, còn tôi, tôi cảm thấy 1 phần là lỗi của mình. Ồ nhưng mà món khoái khẩu hiểu biết chút cũng nên tội sao?

Thiên Phong lườm tôi 1 cái bực bội, xong bỏ dao dĩa xuống

- Quả thực ngon người ta khen ngon cũng là sai sao?

Hàn Đình không quan tâm đến lời nói của anh ta, quay sang tôi cười vui vẻ

- Nhã Nhược này, sau này con về làm dâu nhà này thì còn được thưởng thức tay nghề của bác Hương dài dài”

Tôi cúi đầu, nhẹ nhàng thưởng thức không nói gì

“Cạch”

Đó là tiếng đặt dĩa 1 cách bực bội của Thiên Phong, anh ta đứng bật dậy

- Hôm nay con ra mắt bạn gái, ba đem cô ta về đây làm gì?

3. Chương 3: Ra Mắt Phần 2

Hàn Đình buông dĩa, mắt hướng về Vy Vy :” Đúng vậy, tôi muốn nói với cô Vy Vy đây biết, thằng Thiên Phong sẽ không lấy cô đâu vậy nên cô đừng bám riết lấy nó với tiền nữa”

“Leng keng....”

Dĩa trên tay Vy Vy rơi xuống, ánh mắt hiện rõ sự kinh ngạc. Xong cô ta lấy lại vẻ bình tĩnh nói

- Bác trai, tụi con yêu nhau đâu cần phải phân biệt giai cấp đến vậy? _Tuy vậy nhưng giọng nói có vẻ vội vã xen chút lo âu được thể hiện rõ trong đôi mắt nâu cafe

- Nhưng cô có điểm gì xứng với thằng thiên Phong nhà chúng tôi? _Hàn Đình điềm tĩnh đáp, tôi không đành lên tiếng

- Bác trai, cô ấy đúng là không có gì so sánh bằng anh Thiên Phong nhưng có lẽ tình cảm cô ấy dành cho TP là thật, bác không có suy nghĩ gì trước khi cho con qua ra mắt sao?

Đúng thế, tôi không muốn là kẻ phá đám càng không muốn cạnh tranh với con nhỏ nhà quê kia

- Nhã Nhược.....sao con có thể nói thế....ta.... _Hàn Đình nhìn tôi khó hiểu

- Bác đừng hiểu lầm, con chỉ muốn công bằng thôi, với lại con muốn anh Phong quang minh chính đại yêu con chứ không phải do bắt buộc, con muốn có ba tháng. _Tôi nói rành mạch rõ ràng. Hàn Đình hiểu ý cười hà hà

- Đúng là con cái nhà Đình gia, rất thú vị!

Tôi quay sang nhìn Vy Vy:” Nếu tình yêu của cô với Thiên Phong sâu đậm như vậy chắc chờ anh ấy 3 tháng không hề hấn gì đâu nhỉ?

Vy Vy k nói được lời nào, nhìn tôi oán hận, xong quát lên 1 câu khiến tôi giật mình:” Đương nhiên là được, tôi chờ anh ấy quay về bên tôi!”

Còn Thiên Phong, anh ta khẽ mỉm cười hài lòng.....

4. Chương 4: Cuộc Sống Đơn Giản

Quán rượu Ban Mai

Tôi vốn là 1 cô tiểu thư gia đình danh giá nhưng tính cách tự lập k cho phép tôi lạm dụng điều đó. Từ 15 tuổi tôi đã chuyển ra sống riêng và làm thêm ở quán rượu Ban Mai này. Tuy công việc có chút k trong sáng nhưng tôi rất phòng thân, k 1 gã đàn ông nào dám lại gần Đình Nhã Nhược tôi

Tôi thay đồng phục phục vụ của quán, cũng đơn giản là bộ váy đen và áo trắng có dán phù hiệu đôi cánh của quán

Tiểu Ái-người bạn đồng nghiệp của tôi vui vẻ đi đến

- Nhã Nhược, xem này, đây là chiếc nhẫn mà anh Quân cầu hôn tớ đây

Tôi nghiêng người quan sát chiếc nhẫn với viên kim cương nhỏ sáng lấp lánh, như vậy cũng đủ để chứng minh tình cảm của họ như thế nào. Tiểu Ái là 1 gái có vóc dáng nhỏ nhắn, cũng khá đáng yêu nhưng tính cách rất trẻ con và được nhiều người trong quán yêu mến, k ngoại trừ tôi

Tôi gật đầu cười nói :” Đẹp lắm, cậu sướng nhá”

Tiểu Ái chu môi:” Tớ vẫn thắc mắc, bộ cậu chưa có bạn trai hả, nhìn cậu xinh đẹp ngồi ngồi như vậy mà. Tớ nghĩ rằng đàn ông con trai này mù lòa hết r ” Xong cô nàng lại nâng niu chiếc nhẫn đính hôn trên tay mình, thỉnh thoảng cười ngây dại.

Tôi lắc đầu cười, ra sức lau sạch mặt kính trưng bày rượu quý

- Nhã Nhược, hôm nay tăng ca k?_Thiện Kỳ đi đến k quên nở nụ cười tỏa nắng với tôi. Anh là 1 người thuộc dạng điển trai theo phong cách cổ xưa, k ít các em xum đẹp đeo đuổi đâu na. Quán Ban Mai cũng do anh làm chủ nên khách khứa đến uống rượu rất nhiều

- Nếu như ăn lương theo giờ thì 0k!_Tôi mỉm cười tươi rồi đáp trả. Thiện Kỳ dứt tay túi quần, ngúng nguẩy bước lại gần tôi:” Đã ăn tối chưa, anh mời em đi ăn?”

Tôi dừng động tác lau kính, nguyên nhân tôi k có nổi lấy 1 bạn trai chính là.....họ k thể đến gần tôi :” Em còn về nhà ba mẹ, xin lỗi nhé!”

Đúng vậy, tôi k bao giờ cho họ cơ hội cả. Mặc dù tôi vốn nổi tiếng hóm zai đẹp nhưng mà zai đẹp đến gần lại cách li 1 khoảng đủ thờ. Na ná là vậy đó

- Tiếc quá, vậy chăm chỉ làm việc đi nhé_Thiện Kỳ nói xong liền bỏ đi, tôi cũng chẳng nín kéo

8h, tôi tan ca

Đêm Hà Nội vẫn mang 1 vẻ nhộn nhịp mọi ngày, tôi 1 thân 1 mình vác xác về nhà ba mẹ ăn cơm. Hôm nay ba đi công tác 3 năm mới về nên mẹ tôi mới gọi về ăn bữa cơm gia đình. Tôi cũng chẳng muốn nhưng lâu lắm k gặp ba nên cũng muốn qua hỏi thăm ba vài câu cho tròn chữ hiếu

Quả nhiên k thiếu gương mặt đáng ghét của Nhã Duy rồi

- Ba...!_Tôi chạy đến ôm nhào lấy người ba đáng kính đã có tuổi

- Đình Nhi, con gầy đi nhiều quá._Ông Giang cười trêu mến nhìn cô con gái cưng của mình

Tiền đây tôi cũng nói, chỉ có 1 người duy nhất gọi tên thân mật “Đình Nhi” với tôi đó chính là người ba kính mến này

- Ba, ba vừa về đừng có hao tâm tổn sức vì con nhóc tì này, ba lại đây uống nước đi ba_Nhã Duy kênh kiệu nhìn tôi thách thức. Có 1 điều rất thú vị ở anh em tôi, đó là luôn cạnh tranh lấy lòng ba, thói quen này đã có từ bé nên rất khó sửa đổi

- Nhã Duy con quả đã trưởng thành, tốt lắm._Ba tôi liền chuyển hướng qua ông anh đáng ghét của tôi, tôi chán chường vô giúp mẹ chuẩn bị cơm

Mẹ tôi hôm nay muốn trở tài nấu ăn nên người hầu đều xếp hàng đứng nhìn, trong đó có tôi

- Mẹ à, cơm chưa có ghế

- Mẹ ơi....thịt chưa cho gia vị....

- Oái....đó là đường...k phải muối

.....

Cứ thế tôi phải nhắc nhở mẹ cho đến lúc món cuối cùng được bắc ra.

Một bữa cơm đạm bạc nhưng đầm ấm, quả thực rất giống năm xưa, nhà tôi cũng thuộc dạng khá giả thôi. Lúc đó mẹ tôi quả thực đúng mẫu vợ đảm, ba đúng mẫu 1 người trụ cột trong gia đình, ngày qua ngày thật hạnh phúc là bao

- Đình Nhi, con giúp ba mang 1 bộ bài mới đây, thằng oắt Nhã Duy muốn thách đấu với ba

Tôi mỉm cười, hạnh phúc biết bao :” Dạ” 1 tiếng ngân dài tôi chạy đi lấy đồ cho ba ngay.....

5. Chương 5: Làn Thất Bại Thảm Hại Của Nhã Nhược

Tôi đang đứng trước cổng sắt Anh gia, phân vân k biết có nên bấm chuông k nữa

Đột nhiên bác quản gia niềm nở chào

- Đình tiểu thư, ông chủ và cậu chủ đều có nhà, cô tìm ai ạ?

Tôi ú ớ, mục đích là tìm Thiên Phong nhưng nói ra cứ ngại ngại thế nào ấy

- Cho cháu hỏi Thiên Phong có bận bịu gì k ạ?

Tôi giật mình quay sang chủ nhân của giọng nói ấy, k sai, đó chính là Vy Vy

- Cô....?

- Tôi làm sao?_Vy Vy rất kiêu căng đáp lại tôi

- Đã nói 3 tháng này Thiên Phong là của tôi mà, sao cô còn tìm anh ta?_Tôi gượng nói

- À.....tôi gặp anh ấy cũng đâu ảnh hưởng đến việc cô tán tỉnh anh ấy. Xem lại cô đi, ra ngoài kia tán tỉnh bạn trai người ta xem người ta có đánh cô lên xuống k, tôi thế này là nhẫn nhịn lắm r đấy_Vy Vy nói ngạo nghễ vô cùng, khác hẳn với dáng vẻ bên lên hôm trước, vậy ra...tôi cũng k cần nể nữa nhỉ?

- Ủm....vậy tôi hỏi cô, 3 tháng này anh ta là của tôi...vậy tức là bạn trai tạm thời của tôi đi....thế....tôi có nên đánh cô k nhỉ....đồ hồ li tinh cáng đố bạn trai người khác?_Tôi đồng dục nói

Đây là thể loại : gây ông đập lưng ông

- Cô.....!_Vy Vy cứng họng

- Mà cô cũng hay thiệt, bị bác trai nói nhục mạ vậy k biết xấu hổ còn mò tới đây, nếu k nhờ tôi hôm đó nói giúp cô nghĩ xem cô còn có thể vác cái mặt này đến đây k?

Tôi hờ hững nói

- Điều đó khiến cô phải bận tâm à?_Thiên Phong lúc này từ bên trong đi ra lạnh lùng nói

- Anh Thiên Phong....._Vy Vy thay đổi giọng nói 360 độ chạy đến ôm chầm lấy Thiên Phong. Tôi kìm nén tức giận

- Đương nhiên * kéo tay TP về phía mình tôi nói tiếp* vì 3 tháng này anh thuộc về tôi!

Vy Vy bị hất ra mắt điểm tựa ngã nhào xuống đất, gương mặt xinh đẹp dần ướt nhèm

- Chị thật quá đáng, chị nói tình yêu của tôi và anh ấy sâu đậm mà chị lại nỡ dằn vò tội tôi...._Vy Vy âm ỉ nhìn tôi nói

Thiên Phong vội hất tay tôi ra, tôi giơ tay lên định kéo lại nhưng k nói lên lời, tay để giữa khoảng k....lát sau buông xuống nắm chặt tay lại. Anh ta nhẹ nhàng đỡ Vy Vy dậy, lườm tôi 1 cái hận tận xương tủy :” Tôi là của tôi, k liên can đến cô, cô đừng có được thể làm càn, đừng có động đến - bạn- gái - Anh- Thiên - Phong này!!!!_Thiên Phong gần từng chữ khiến tôi cay nhiệt k dám ho he, im lặng nhìn họ quan tâm lẫn nhau

- Anh TP, đừng trách chị ấy, 3 tháng này anh cứ để chị ấy mãn nguyện, em biết người anh yêu là em mà_Vy Vy giả nai nói, tuy nhiên TP lại tin răm rắp

- Cô vừa lòng chưa, xen vào cuộc sống của người khác cô vui lắm sao?_TP trừng mắt nhìn tôi, sau đó cùng Vy Vy đi mất dạng trong chiếc ô tô mui trần thuộc dạng thể thao mới

Tôi nhìn theo....lạc lõng...rốt cuộc tôi cần gì ở anh ta....tại sao phải hạ nhục mình đến vậy chứ?

Về nhà, tôi uể oải thả mình xuống giường

“reng....reng....reng”

- alo_Giọng tôi khàn khàn như sắp khóc

- Trà đá đề chị hai_Thùy Dương hớn hử nói

- K có tâm trạng_Tôi phụng phịu

- Sao thế, có đứa nào bắt nạt mày hử?_Thùy Dương lên giọng hỏi

- K, bị người ta bỏ rơi hu....t hận...t ghét tên đó!!!!

Tôi khóc òa lên, từ bé đến giờ tôi chưa từng bị người con trai nào hạ nhục đến vậy. Thùy Dương là đứa hiểu tôi nhất, hỏi tôi từ đầu đến đuôi.....

- Cái gì, bà vì 1 người đàn ông hạ nhục mình với 1 đứa con gái nhà quê á?

Tôi đã nín, than vắn thở dài :” Ờ...khờ thiệt.....chắc từ bỏ quá, mới hôm đầu đã vậy thì hôm khác còn tệ hơn m thấy đúng hơn?”

- Đồng tình bằng hai tay cả 2 chân luôn!

- Vậy chiều nay chà đá tạm nghỉ đến quán rượu của t đi, t đãi,OK?

- OK men!

Quán rượu Ban Mai

- Zô!_Thùy Dương hứng lên cụng ly với tôi. Tôi vẫn trong bộ phục vụ mà tiếp đãi

- T...hức..... thề ...hức....k có lần...hức.... thứ 2hức...t khóc vì trai nữa_Tôi nắc nắc nói

- Vì bọn con trai k bằng con gái.....!_Câu nói còn dở dang đã bị 1 giọng nam cắt ngang

- Nói gì thế?

Tôi và Thùy Dương cùng chuyển ánh nhìn, đó là 1 anh chàng khá điển trai, có cảm giác quen quen nhưng vì trong người nốc toàn rượu nên tôi k nhận ra đó là ai

- hey anh chàng đẹp trai, uống rượu với em nào....._Thùy dương nói 1 câu làm tôi sốc....nhỏ này uống rượu quên bản thân à....tôi dường như tỉnh hẳn, đập vào mắt tôi là ánh mắt khó hiểu của Thiên Phong

- Cô làm phục vụ ở đây? Nhà cô thiếu tiền sao?_Anh ta nhìn tôi 1 lượt phán

- Không có, cuộc sống của tôi dựa vào chính bản thân mình....hức....anh k hiểu đâu...._Tôi gắng gượng nói, Thiên Phong cười khẩy, thầm nghĩ : Cũng k mấy nhát nhẽo

- Cho tôi 1 loại rượu uống vào k say đi....tùy cô_Anh ta khẽ nói rồi hẩy hẩy ý bảo tôi đi đi. Tôi nhìn anh ta, sẫm soi :” Cô bạn gái của anh đâu rồi....bộ k đi cùng nhau hả?”

- K phải chuyện của cô_Thiên Phong chẳng mấy hứng thú nói

- Hơ....cuối cùng anh sẽ hối hận vì thích cô ta thôi....tôi thề đấy!

- Cô thật lắm chuyện

- Hức....tôi thề....hức....nếu tôi nói sai....tôi k phải do từ trong bụng mẹ chui ra!_Tôi nâng ly rượu ẻo lả uống cạn

Bỗng Thiên Phong bật cười , tôi chẳng hơi đâu để ý, cứ thế tiếp tục uống rượu

Tối hôm đó cũng may ck chưa cưới của Tiểu Ái cho quá giang chứ k tôi và Thùy Dương đã làm mờ mắt ấy gã đàn ông ở quán rượu r

6. Chương 7: Giác Mơ Kỳ Lạ & Lời Cay Nghiệt Của Thiên Phong

Tờ mờ sáng tôi nhận được tin nhắn của Thùy Dương

”Đi shopping cuối tuần k pé Iêu”

Tôi ngáp 1 cái rồi dài, lách tách bàn phím :” Ừm, 8h nhóc t đang ngủ”

Tin nhắn ngay lập tức phản hồi :” OK baby”

Ánh nắng trưa hè chói trang luôn tạo cảm giác cho người ta buồn ngủ. Do phòng tôi thiết kế bởi gam màu xanh lá và trắng nên cảm giác dịu mát, rất thoải mái. Tôi rúc người vô con gấu bông to đại choảng, chep chep miệng rồi chìm vào giấc ngủ

Một luồng ánh sáng hào quang phát ra từ phía trước, tôi nhẹ tênh đi đến, ánh mắt mơ hồ, tay cố gắng chạm vào mảnh ánh sáng kì diệu đó. Bỗng từ trong làn ánh sáng, 1 bóng người bước ra....không đúng phải nói đó là 1 hoàng tử. Gương mặt anh che bởi chiếc mặt nạ nửa mặt lấp lánh, trên người anh là bộ quần áo hoàng gia giáp vàng, vòng eo đeo 1 thanh kiếm bằng bạc. Mái tóc nâu dễ bay phấp phới trong làn phép lấp lánh. Tôi cố gắng lại gần, bàn tay tôi sắp sửa chạm đến tay anh.....thêm 1 chút....1 chút nữa thôi.....bỗng.....hoàng tử vụt mất....thay vào đó là bản mặt của mụ phù thủy, bà ta cười độc ác thốt lên :” Hoàng tử mãi mãi thuộc về ta....ha ha ha”

.....

- A....a....a.....!!!!!!

Tôi sợ hãi bật dậy....vừa nãy....là giấc mơ kiểu quái gì vậy?

Nhìn đồng hồ, đã 8h kém, tôi gọi cho Thùy Dương :” M đang ở đâu?.....uk.....quán cafe cũ nhóc.....”

Tôi rời khỏi giường, phát hiện ra trán mình ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt k tốt, lại nóng ran trong người. Tôi loạng choạng suýt ngã.....

- Ax mình sao vậy nè._Tôi than thở, cố gắng mở tủ quần áo lấy ra chiếc váy màu trắng. Thay váy xong. tôi chải đầu rồi cầm túi ra ngoài

Tôi bắt taxi đến quán cafe, điểm hẹn của tôi và nhỏ Thùy Dương....

Thùy Dương ăn bận 1 chiếc váy bó sát cơ thể, mái tóc soăn đẹp dễ thả xuống, trông cô nàng nổi bật với đám đông

- Ê mày, chậm như rùa_Thùy Dương nói. Tôi còn mệt mỏi hơn chứ bộ

- T mệt, thế muốn đi mua sắm ở đâu?

- Shopping hou'e's mới mở ở đầu phố G nha_Thùy Dương hí hửng nói, tôi gật đầu rồi leo lên xe của con bạn Shopping House's

- Ui tuyệt quá, toàn những đồ mà tao thích_Thùy Dương sung sướng nói

- Hài, hầu như cửa hàng nào m cũng nói vậy mà_Tôi thở dài nói, bắt đầu là lướt dây quần áo. Thùy Dương tản ra, cô nàng vốn k muốn đi chung mua đồ với tôi bởi tôi luôn kiệt sức khi ở cạnh cô nàng, vậy nên, mỗi đứa 1 ngã....

Tôi để ý đến chiếc đầm màu trắng (Bà này đặc biệt thích màu trắng và xanh lá), giờ tay định chạm vào thì 1 bàn tay khác cũng chạm vào theo sau. Như vậy tay tôi bên dưới còn hần ở bên trên. Cả 2 cùng quay sang nhìn đối phương.....

- Là anh/cô?_Cả tôi và Thiên Phong đồng thanh

- Cái váy này tôi trọn trước_Tôi giật chiếc váy sang bên mình

- Nhưng cái váy này..._Thiên Phong chưa kịp nói xong, 1 cô gái khác đã lên tiếng

- Anh Phong, em nghĩ chiếc váy đó k hợp với em, nó k đủ sang trọng._Đó chính là Vy Vy, tôi giật mình buông thông váy, ánh mắt dán thẳng vào cô ta. Vy Vy nhìn tôi như người qua đường, vì cô nàng đứng sau Thiên Phong nên anh ta mới k nhìn thấy

- Vậy sao?_Cả tôi và Thiên Phong đồng thanh tập 2

Tôi thở hắt là nhìn anh ta:" Anh có tự tôn k vậy, tôi là bạn gái anh hay cô ta?"

Thiên Phong nhìn tôi, lại nhìn Vy Vy, trong 3 tháng này thì đúng là....." Cô" Anh ta buông 1 từ chán nản

Tôi nhìn Phong, ánh mắt anh ta rõ ràng k nói lên điều đó mà chỉ có hình bóng của con nhỏ Vy Vy kia :"
Chiếc váy này...nhân viên, tôi muốn hỏi chiếc váy này do nhà thiết kế nào thiết kế?"

- O....thưa quý khách, chiếc váy đó do nhà thiết kế Anh nổi tiếng Tato thiết kế, chỉ duy nhất 1 chiếc mới ra ngày hôm qua....nó...nó là hàng độc."

- Vy Vy, cô nghe r chứ, tôi thấy chính cô mới là người k hợp với chiếc váy này. Cũng phải, con nhỏ nhà quê như cô làm sao hiểu được, có khi lần này lại muốn moi tiền của bạn trai tôi....đúng k?_Tôi vừa nói xong liền bị ăn 1 bạt tai....lại là do chính Thiên Phong. Tôi khó hiểu nhìn anh ta, tôi nào có nói sai?

- Đừng cậy nhà cô có tiền mà xúc phạm người khác, cô k xứng đáng được động đến tâm hồn thanh khiết của Vy Vy, nghe rõ chưa. Chỉ cần ba tháng này tôi k yêu cô, Vy Vy sẽ thành dâu nhà họ Anh tôi. Tôi rất mong chờ đến ngày ấy._Thiên Phong nói xong liền kéo Vy Vy đi, để lại tôi đứng như trời trồng, nuốt k nổi câu nói cay nghiệt của Thiên Phong

Tôi....hơi choáng váng.....dần dần mất sức.....ngất lịm.....

- A quý khách quý khách!!!1

Thùy Dương vừa quay lại nhìn thấy tôi liền chạy đến :"
Nhã Nhựt!"

7. Chương 8: Trò Chơi Thú Vị Mới Bắt Đầu

Tôi hé mắt, chưa thích nghi ánh sáng nên lại nhắm tịt mắt lại. Tôi đủ biết đây là bệnh viện

Thùy Dương đang gọt táo thấy tôi tỉnh liền vui vẻ nói xen trách móc

- Ốm sao còn ra ngoài để say nắng, thành ra tao là người hại m

Khẽ đút vô miệng mình miếng táo, cô nàng nói. Tôi biết, miếng táo mà Thùy Dương bỏ chưa bao giờ vô miệng tôi, tôi hơi khô cổ họng, nói k nên lời

- T....k...khát....

- Nhìn mày khỏe thế tự lấy đi_Thùy Dương nói xong, cảm thấy áy náy nên đưa tôi lon nước mát:” Đây.....uống đi”

Tôi lườm con bạn 1 cái, bật nắp uống cạn:” Chết tiệt....” tôi chửi tổng 1 câu.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?_Thùy Dương tò mò

- T gặp lại cái tên Thiên Phong mà hôm trước t kể với mày á.....hắn làm bẽ mặt. T thề sẽ có 1 ngày bắt hắn phải quỳ xuống xin lỗi t....._Tôi nói, mặt lạnh như tảng đá.

Về nhà cũng đã 8h tối, tôi đành ra ngoài ăn tạm cái gì đó lót dạ

Tôi đi dọc bờ hồ cạnh nhà, ở đây có 1 quán phở khá ngon, nổi tiếng sạch sẽ

- Cho cháu 1 tô mì.

Mì đến, tôi ăn sộp sộp như bị bỏ đói ấy

Ăn no xong, tôi đi đến quán rượu xin nghỉ, nếu nghỉ mà k có lí do e rằng sẽ mất việc

Vừa vào đến nơi tôi đã gặp Thiên Kỳ, anh đang đứng tựa vào kệ rượu, tay cầm điều thuốc, vẻ mặt bờ phờ....Tôi đi đến khẽ chào Thiên Kỳ”

- Nhã Nhượng, sao hôm nay em k đi làm?_Thiên Kỳ thấy tôi vội dụi tắt thuốc lá, quan tâm hỏi

- Em hơi mệt , h đến đây báo cho anh biết

- Em mệt sao?_Thiên Kỳ đưa tay lên sờ trán tôi, quả thực rất nóng :” Vậy em cứ về nghỉ đi, ca em anh cho người thay r, vì em mệt nên anh vẫn tính lương, OK?Anh xoa xoa đầu tôi vui vẻ nín

- Cảm ơn anh, vậy em về đây

Tôi rời khỏi quán rượu, đi dọc sông Tina (tự bịa nha)

- Tôi đã nói với anh r...tiền tôi sẽ trả đủ, chỉ cần 3 tháng nữa tôi về làm dâu họ Anh anh muốn bao nhiêu tiền cũng có.

Tôi đứng hình....cô gái đó....k phải là Vy Vy sao,,,,,cô ta đang nói cái gì vậy?

Tôi nhanh nhẹn lấp vào 1 bụi cây gần đó quan sát tình hình

- Anh k cần tiền, thứ anh cần là em cơ mà_Chàng trai kia nói, ôm chăm lấy Vy Vy, đáng bất ngờ là cô nàng k hề phản kháng, khẽ an ủi

- Tuấn Khương, em lấy hẳn 6 tháng sẽ li hôn, lúc đó em cần anh ra mặt làm tình nhân của em. Khi ấy cũng kiếm đc món tiền kha khá đủ để chúng ta sống 1 cuộc sống an nhàn....em thề đấy_Tôi liền quay video lại từ đoạn này, vì có đàn flat nên có thể nhìn rõ mặt.

- Anh k thể để người anh yêu ở cùng 1 người đàn ông khác..._Tuấn Khương nói, thể hiện rõ anh chàng đang ghen tị. Vy Vy liền quay sang hôn anh ta, nụ hôn nóng bỏng kéo dài đến gần 1 phút. Tuấn Khương vui vẻ hơn vì biết Vy Vy chỉ yêu mình cậu ta, cậu ta càng hôn Vy Vy cuồng nhiệt hơn, giới hạn chỉ đến phần ngực

vì Vy Vy từ chối, Tuấn Khương tỏ vẻ k chịu, tôi là người ngoài còn k chịu được, đang quay Tôi thở dài hay mà.....

Sau khi họ rời đi, tôi nắm chặt chiếc điện thoại :” Thiên Phong anh thật ngốc”

Tôi sẽ k nói và cũng chẳng đưa bằng chứng này cho Thiên Phong, trò chơi này còn mới bắt đầu, nó thật thú vị.....

8. Chương 9: Làm Phù Dâu

- Blo?_Tôi chán nản nghe máy

- Con với cái, mấy ngày nay sao k thấy về ăn bữa cơm với ba mẹ, lần trước hứa rồi mà...._Mẹ tôi nói như cái loa phát thanh đầu dây bên kia, tôi bịt tai lại 1 hồi, tức giận hồi đáp lại với giọng gấp đôi thể

- CON K CÓ ĐIẾC MẸ LÀM GÌ MÀ HẾT TO THẾ, TỐI NAY CON VỀ LÀ ĐƯỢC CHỨ GÌ?_Mẹ tôi thoáng im lặng 1 phút :” Blo....Blo...mẹ...?”

- Hix.....hix.....con với cái....mày....mày muốn cái mạng mẹ già này chết sớm hả..._Mẹ tôi run cầm cập nói, Toi trẻ môi, đầu đến nổi thế

- À mà mẹ, Nhã Duy của mẹ có bạn gái chưa zậy?_Tôi kích dử

- Có rồi, chính tối nay ra mắt nên mẹ mới gọi cho con

- Zậy hả....gặp lại mẹ tối nay_Tôi thất vọng cúp máy, đáng ghét, ông anh này sao lại kiếm đâu ra bạn gái nhanh thế nhỉ?. Tôi lắc đầu nguầy nguậy quên đi những mệt mỏi

Quán rượu Ban Mai

- Tuần sau là mình và Quân làm lễ thành hôn, cậu đến dự nhé Nhã Nhược?_Tiểu Ái phấn khích nói. Thì ra mấy ngày hôm nay cô nàng cứ cười ngẩn cười ngờ là vì chuyện này, tôi gật đầu :” Đương nhiên phải đến chúc mừng r”

- À....thật ra....mình còn muốn.....nhờ cậu 1 việc....._Tiểu Ái rụt rè nói

- Cậu cứ nói nếu mình có thể giúp mình nhất định sẽ giúp_Tôi rất tự tin nói

- Mình muốn cậu làm phù dâu ình!

- Hả????

Tôi nói thật, nghe người ta nói làm phù dâu nhiều e rằng....ế chồng vó. Nhưng cái này cũng rất đơn giản, nếu từ chối lại bị nói là chỉ biết nói suông. Vậy nên tôi gật đầu cái rụp quả quyết. Đã ế thì ế thêm chút nữa cũng đã có sao....ấy nhưng lại có chút nhói đau trong lòng.....

9. Chương 10: Trò Mèo Của Nhã Nhược (1)

Tại Đình gia

Một cô gái sở hữu gương mặt khá xinh đẹp, nhưng sâu trong mắt lại có 1 thứ gì đó k được thanh khiết, cô đang bận bịu trong nhà bếp của nhà họ Đình. Đó là Vân Du, bạn gái Nhã Duy nhà ta

Một vòng tay ấm áp luồn qua eo cô, mang theo hơi thở nam tính

- Vân Du, tóc em thơm quá_Nhã Duy trà mặt mình lên mái tóc suôn mượt của cô, cô khẽ rụt cổ, nhẹ nhàng nói :” Em nhột”

- Ềm....hèm....

Tôi vốn định vào bếp để xem người xấu số nào lại yêu ông anh của mình lại chứng kiến đúng cái cảnh thân mật này. Đáng lẽ tôi k muốn phá đầu nhưng mà....nhìn cái bản mặt trẻ con mà ông anh chưa từng có mà nổi hứng há há

Vân Du ái ngại cười ngượng, tôi k quan tâm, vấn đề là muốn trọc cho ông anh k còn đường sống cơ....

- Muốn chết à?_Nhã Duy trợn mắt hăm dọa tôi sau đó đi ra phòng khách. Tôi cười man rợ

- Chị dâu, anh em vốn thích ăn cay, chị nhớ cho 1 ít vào nước chấm nhé.....úi.....sao món này chị k cho tôi, anh em k thích đâu...._Tôi quay sang mấy món ăn bày biện trên bàn phê bình, hàng loạt là những thứ ông anh tôi ghét cay ghét đắng, phải nói là hận chúng mới đúng

Vân Du nghe thế đương nhiên trút hết làm lại, tôi hài lòng quay người đi ra

Bữa ăn nhanh chóng diễn ra

Lúc miếng thịt lợn của Nhã Duy chuẩn bị rơi vào chén nước chấm, tôi quay sang Vân Du

- Chị ơi chị vào lấy giúp em cái muỗng nhé, bên chị gần hơn....._Khẽ mỉm cười tôi nói, Vân Du k tỏ vẻ khó chịu, nhanh chóng vào lấy giùm tôi

- Axx....cay quá...a....a....phù....phù.....con nhỏ kia m dám chơi t???á....cay quá...hù....hù..._Nhã Duy nhăn nhó mặt mày lật tẩy tôi, tôi thản nhiên:" Xin lỗi nhưng lần này k phải em.....em nghe chị dâu bửu thích ăn ớt nhất nên mới....ax....anh nhường nhịn cho chị ấy chút đi...."

- Tự nhiên con hỏi nó thích ăn gì làm gì hả?_Nguyệt Sư Mẫn nhấn tâm nói, tôi chớp chớp mắt, cứng miệng

- à....ừm.....con muốn hỏi chị ấy thích gì....để....sau này nấu ăn cho tiện ấy mà hì hì._Tôi cười xòa cúi rạp đầu.....

Vừa hay Vân Du ra, gương mặt hồn nhiên, tôi khẽ nhếch mép cười

Tự dưng hôm nay tôi ăn k vào, đành múc muỗng canh đỡ đói rồi chuồn....

Khẽ nhám nháp 1 muỗng

- Sao cá rán lại có tôi?

"PHutkkkjjjjjjjjjj"

Bao nhiêu trong canh miệng tôi phụt hết ra ngoài. Ánh mắt hướng về phía Vân Du, chị ta k hiểu ánh mắt cầu cứu của tôi thản nhiên nói

- Em nghe Nhã Nhược nói mấy món này nếu k cho tôi anh k thích nên mới.....bộ sao hả?

- Ha ha ha_Tôi cười sảng sặc xong cầm tẹt

- Không sao, em cứ ăn tiếp đi_Nhã Duy nuốt hận nói

Nguyệt Sư Mẫn nhìn tôi trách móc. Tôi đành đứng dậy cáo lui....

- Mọi người cứ tiếp tục ăn đi ạ.....

Trong 36 kế, chuồn là thượng sách mà.....

10. Chương 11: Trò Mèo Của Nhã Nhược (2)

‘kính kooong’

Hôm nay tôi bận 1 bộ váy chấm bi đen trắng. Mái tóc dài quá vai búi gọn phía sau, kèm theo đó là đôi guốc làm bằng pha lê do chính tay người thiết kế Úc làm nên. Đôi guốc này là do cụ cố nhà tôi để lại nó mang theo 1 nghĩa đó chính là ” Chiếc hài pha lê của cô bé lọ lem” trong chuyện cổ tích. Nó đương nhiên theo 1 quan niệm là đem lại 1 tình yêu đích thực cho chủ nhân của nó rồi. Tôi luôn mong muốn đôi guốc này sẽ làm nên kì tích đó....

- Định tiểu thư?_Ông quản gia có tuổi kính cẩn chào tôi, lần này tôi rất tự tin, định nói nhưng trước hết.....ngó xem có con nhỏ đáng ghét Vy Vy có ở đây k đã....

- Cháu muốn gặp anh Phong....._Khi đã chắc chắn k có ai tôi vui vẻ nói

- Thiếu gia đang ngủ, tôi e....

- Ấy k, cháu muốn vô đó tạo 1 bất ngờ cho anh ta._Tôi vui vẻ nói

Vậy là bác quản gia đành miễn cưỡng mở cửa.

.....

“Cạch”

Tôi nhón chân vô căn phòng có cánh cửa làm bằng gỗ điêu khắc tinh xảo 1 thiếu nữ tóc dài đang ôm 1 cái bình cổ to úp ngược cho nước chảy tung tóe....ấy k....chảy xuống nhẹ nhàng. Tôi ghét nhất là miêu tả những cái thể loại tương đương thế này, chúng thật phiền phức làm sao

Điều quan trọng bây giờ là....lời tên heo nường kia thức dậy.

Ax....tôi khê tiến lại chỗ người con trai đang thả mình với giấc ngủ.....oa....nhìn hấn ta ngủ còn đẹp troai hơn nữa, nét mặt cũng dịu dàng hơn nữa. Đáng ghét, vậy thì hấn cứ ngủ suốt đời đi thức dậy làm gì mất công người ta khiếp sợ, ấy tôi nói vậy là ý gì/? Tầm bậy hơn à....tôi tự vả vào miệng mình 2 cái....

Tôi vòng qua phía trước, đối diện với mặt hấn....ấy k phải là muốn ngắm....chỉ muốn trọc hấn tí thôi nha (bà này vốn k hám zai lắm đâu, thi thoảng thôi, ví dụ bị giờ nè, nhưng lại phủ nhận mới sợ chứ)

Tôi rút chiếc bút chuẩn bị sẵn trong người (Bút tàng hình nha), tiến lại gần hơn để viết vô cái bản mặt đẹp troai kia. Viết lung tung phiêu xong, tôi đóng nắp rất hứng khởi nhìn lại kiệt tác của mình....mặc dù chẳng nhìn thấy gì cả...

Bỗng....hấn quay người, chiếc chăn mỏng manh bị kéo tụt xuống.....ôi má ơi, hấn k mặc đồ hở zời, máu.....máu.....ở mũi tôi.....omg, vậy mà cũng bị chảy máu kìa....

Tôi la lên “A” 1 tiếng khá to. Hấn hơi cau mày như phát hiện điều gì k ổn, hé mắt. Tôi loạng choạng tìm giấy, ngã cả vào đồng hồ phòng hấn làm phát ra những tiếng gây chú ý, chiếc bút của tôi k biết bị tôi quăng đi xó xỉnh nào nữa....

Ôi má ơi, bịt mũi này lại chảy sang mũi kia, mà bịt cả 2 thì tôi tắc thở chết mất, phải bình tĩnh, ngửa cổ....

- Sao cô lại ở đây?

Tôi giật mình, hơi cúi xuống nhìn cái chỗ phát ra giọng nói k khác tảng băng, máu dồn xuống....tạo thành dòng máu đỏ tươi. Tôi thẩm hại nhìn hấn....á....hấn còn ngồi dậy làm cả thân trần đập vào con mắt nhạy cảm của tôi nữa....phen này cấp cứu vì thiếu máu đây. Tôi sục sọt mũi, khê lau cái thứ tanh nồng đi, cười hì hì

- Tôi định vô đây gọi anh dậy nhưng lại bị vấp ngã, anh thấy đấy, đồ đạc rơi loạn xạ đây này....._Tôi chỉ vô mấy thứ vừa bị tôi ngã vào, xem chừng lời nói rất ăn ý

- Máu chảy nhiều thế kia.....ngã thôi mà cũng bị sao?_Hấn k tin mấy hỏi lại, tôi bực mình

- Cũng tại anh chứ bộ, lại còn muốn khoe body nữa, mau mặc áo vào._Tôi quay mặt đi tránh hấn thấy đôi má đỏ ửng như trái cà chua của tôi

Hấn nghe vậy bật cười, với lấy chiếc áo đầu giường mau chóng mặc vào...

Vấn đề....ai đã cho cô ta vào đây - hấn nghĩ

Tôi lau sạch mũi, quay sang, tôi giật nảy mình vì ánh mắt hằn đanh lại

- Anh...anh...bị...sao...vậy?

- Cô vào đây làm gì? _Hắn lạnh lùng nói

Tôi.....lẽ nào nói trắng phớ ra vô trọc anh cái cho đỡ chán rồi về, k, nói vậy chứng tỏ mình ngu quá, tôi nói đại :” Tôi muốn lợi dụng ba tháng này ở bên cạnh zai đẹp có gì là sai?”

Ấy...tôi nói vậy là chứng tỏ thứ nhất : Khen anh ta đẹp troai....thứ 2: Tôi đã công nhận anh ta đẹp choai.....thứ 3: tôi thích lợi dụng người đẹp troai và thứ 4: Tôi hám troai đẹp

Thiên Phong nhếch môi cười lạnh:” Hôm nay tôi cũng rảnh, định đi chơi với Vy Vy nhưng cô nói thế....”

Tôi trân trân nhìn anh ta, ánh mắt vô hồn, giữa tôi và anh ta....hầu như toàn tranh cãi về con nhỏ Vy Vy đáng ghét đó. Nếu.....anh ta biết bụng dạ cô ta thế nào, liệu còn nói yêu cô ta, bênh vực cô ta nữa k nhỉ. Không....tôi k muốn phá đám, k muốn chạm đến t/c của anh ta dành cho Vy Vy....và cũng muốn coi trò chơi này kết thúc ra sao.

- Vậy nếu tôi nói.....tôi muốn anh đi chơi cùng tôi hôm nay thì sao? _Tôi nhìn thẳng vào mắt Thiên Phong, anh ta thoáng ngạc nhiên, sự khó hiểu thể hiện trên đôi mắt

- Cô bị sao vậy, tôi nói r, cuối cùng người tôi lấy chỉ có thể là Vy Vy, còn 2 tháng nữa....chúng ta coi như người qua đường....cô hiểu k. Tôi nói như vậy cô hiểu chứ, chúng ta k thể nảy sinh tình cảm, tôi chỉ có thể yêu Vy Vy._Thiên Phong nói, ánh mắt kiên định

- Tôi hiểu.....nhưng tôi vẫn muốn thử....chỉ ngày hôm nay thôi có được k? _Tôi yếu đuối nói. Thiên Phong im lặng, xong cười cười:” Cô cũng thật là....được r, chỉ hôm nay thôi”

Trong bóng tối....tôi đã rơi nước mắt liệu anh ta có hiểu được k?

Bỗng Thiên Phong quắc mắt thấy chiếc bút nhấp nháy xó tường, rời giường đến nhặt.

Tôi há hốc, ú ớ k nói lên lời

- Cái gì vậy? _Anh ta cau mày nhìn tôi tra hỏi

Tôi cười hì hì:” Định trêu anh 1 chút.....k có gì đâu, trả lại tôi” Tôi chạy đến định giằng lấy nhưng bất ngờ Thiên Phong giơ chiếc bút lên cao, tôi mất đà ôm cả anh ta ngã xuống nền. Ủây.....

Tôi trợn mắt.....khá bất ngờ. Tôi và Thiên Phong....môi chạm môi.....

Thiên Phong cũng khá ngạc nhiên, đâm k biết phải làm gì

Bỗng.....

- Thiếu gia, ông chủ nói.....ơ....._Cô giúp việc vừa bước vào thấy ngay cái màn tình cảm lãng mạn đâm ra khó xử :” Tôi xin lỗi....xin lỗi” sau đó liền rời đi

Tôi bật dậy, đưa tay lên miệng.....ngượng đến chết mất....

Thiên Phong đứng dậy.....nhìn tôi....khẽ nhếch mép cười.....xong lại nghĩ :” Tại sao mình lại cười, đáng lẽ phải chửi bởi cô ta vô ý chứ”

Tôi thấy không khí k ổn, đành im lặng ra khỏi phòng Thiên Phong, chuyển đối tượng

Thấy Hàn Đình ngồi nhâm nhi cafe, tôi nhanh nhẩu đến chào

- Cháu chào bác

- Ô....Nhã Nhược....con đến bao giờ vậy.....mặt con....sao thế? _Hàn Đình nhìn tôi, theo ông muốn tả thì như sau: Vẻ mặt mất hồn, mũi lấm lem vệt đỏ của máu.....môi sưng tấy....má đỏ ửng

- Dạ con vừa vô cầu thang liền bị ngã....a.....bác trai.....bác vẫn khỏe chứ? _Tôi đổi chủ đề

- Khỏe khoản gì, mà sao mấy hôm trước k thấy con qua, con và Thiên Phong thế nào r? _Hàn Đình quay sang nghiêm túc hỏi, tôi ái ngại k nói lên lời

Bống, 1 cô người hầu đi đến, tay bưng tách trà, gương mặt quen thuộc, óái là cô người hầu ban nãy đã chứng kiến màn phim tình cảm của tôi, ui, mong cô nàng k nghĩ nhăng nghĩ cuội

Về mặt tôi và cô người hầu đều khác lạ, Hàn Đình đã nhận thấy

- Cửa tiểu thư_Cô người hầu khó xử nói

- Cảm ơn_Tôi khẽ đón nhận tách trà, nhắm nháp 1 hụm

Thiên Phong đi ra, trên người là bộ thể thao màu đỏ mới, tôi bất giác đỏ ửng mặt, hừm, trông tôi thậm tệ thể rồi đỏ mặt cũng chẳng ảnh hưởng gì nữa, đây gọi là....chai mặt (mặt dày á)

- Ba._Anh ta chào Hàn Đình 1 tiếng, quay sang tôi, cười vô hồn.....

- Ba định gọi con ra để bàn chuyện, anh trai con và chị Dâu hôm bữa sang Nhật, công ti thiếu người làm, con tạm nhận chức vụ tổng giám đốc đi (Hàn Đình là chủ tịch, Thiên Tuấn vốn là tgđ, còn Vũ Hương đảm nhiệm chức vụ phó giám đốc, Thiên Phong còn mãi ăn chơi vẫn chưa chịu gia nhập)

- Dạ....nhưng mà con đâu có kinh nghiệm, ba bầu tạm 1 người khác gánh vác đi_Thiên Phong chối bay. anh vốn chẳng thích công việc làm ăn của ba - tập đoàn mô tô. mặc dù anh khá thích các loại mô tô kiểu dáng mới

11. Chương 12: Trò Mèo Của Nhã Nhược (3)

Công viên Hoa Hồng

Tôi vui vẻ ăn kem, thỉnh thoảng liếc sang bên Thiên Phong, tủm tủm cười. Sắc mặt anh ta trông khó coi hết mức.....

Là thế này.....

Tôi và Thiên Phong đứng trước cánh cổng công viên, anh ta khẽ hỏi

- Cô có phải là trẻ con k zậy?

Tôi k quan tâm, chớp chớp mắt...:" Thích...."

- Vậy thì vào...._Anh ta nói xong đi trước, tôi bịu môi : " Trả ga lẳng chút nào cả, hứ"

- Này....đợi tôi_Tôi hốt hải chạy theo

....

- Tôi mún chơi trò cảm giác mạnh...._Tôi chỉ zô nhà ma.....bề ngoài trông khá man rợ. Trang trí bởi 1 bức sáp hồng ma u nữ hết sức dị nhân

Thiên Phong khẽ rùng người : " Cô k sợ à?"

Tôi bím chặt môi lắc lắc đầu quả quyết. Vậy là chúng tôi quyết định chơi trò này. Vì Thiên Phong phải mua vé từ ngoài cổng nên tôi chạy vào trước, khẽ nở nụ cười vui vẻ

Thiên Phong chạy đến đưa tôi vé, nhìn tôi 1 cái rồi quay người vào trong, tôi bực bội theo sau...

-Aaaaaa.....aaa....aa...aaaaa.....aaa.....!!!!

.....

-a.....A..A....A...A...A...A...A...A.....A...A...A....A...A.....!!!!

Thiên Phong hét lên trong sợ hãi. Công nhận mấy con nữ yêu cũng gê thật, thấy zai đẹp là bầu lại hồn nhiên khiến ai đó sợ đến k dám ho he gì nữa.

Sắc mặt Thiên Phong tái nhợt, tôi nhìn anh ta cười sằng sặc. Bỗng đến đoạn ngã rẽ, tôi bị 1 con quỷ tóc tai bù xù, máu me đầy mặt, mắt tím, gương mặt nhăn nhoe với bộ gần áo rách tả tơi, tay cầm gậy giống chu bát giới đại nhân trong phim “ Tây Du Ký” dọa phát khiếp. Hắn ta định xông bổ vào người tôi. Tôi sợ quá la toáng lên...nhân cơ hội ôm chầm lấy Thiên Phong mặt k còn giọt cà bên cạnh.

Thiên Phong cuống quá nhảy ra khỏi xe, với lấy cái gậy bên cạnh quật túi bụi vào người kia.....

- Chết này....chết này....dám dọa người này.....

Vậy là.....

- Đừng đánh tôi, anh bị điên à...á...á

Tôi khó xử nhảy ra :” Thiên Phong...họ chỉ là đóng giả thôi mà.....”

Lúc này Thiên Phong mới dừng lại...

- Đừng có mà đánh tôi.....tôi k cần 100k của cô nữa....giả cô....

Người đóng ma cúi tở 100k vào tay tôi, tôi ú ơ k kịp....quay sang nhìn Thiên Phong định giải thích :” Hắn ta nhận nhầm....!”

- Cô rảnh quá à?_Xong, anh ta bỏ mặc tôi bước đi. Tôi nhìn theo, thở hắt ra.

Người quản lí đi đến...

- Cô làm trọng thương người làm cả tôi phiền cô đền phí dưỡng thương.

Tôi hét lên 1 tiếng bực tức, trả tiền rồi lao ra ngoài....

Quay lại với thực tại

Tôi cứ như vậy tùm tùm cười....

- Cô thấy vui à??_Thiên Phong lấy lại phong độ quay sang hỏi tôi. Tôi ngậm kem gât gât....khi miếng kem tan dần trong miệng tôi mới mở lời

- Không ngờ anh nhát gan đến vậy. ha ha

- Tại sao cô lại thuê người tự dọa mình?_TP bắt ngờ hỏi khiến tôi suýt sặc kem

- Ô.....tôitôi vốn k yếu tim nên muốn họ dọa tôi 1 chút cho vui....ai ngờ sợ đến vậy. Mà sao anh k đừng nhảy ra làm gì.....

- Tôi cũng vì phản xạ tự nhiên thôi,....vs lại hắn ta suýt đánh cô còn gì?.0_o Thiên Phong bực bội nói

- Ô.....ra thế.....anh quan tâm tui hả?_Tôi cười trâm trọc, anh ta khẽ cốc đầu tôi, trách móc :” Cô thật đều”

Tôi cứ cười, chẳng hiểu vì sao mấy hôm nay tôi lại cười nhiều đến vậy....phải chăng là vì anh ta....làm gì có, tên trời đánh, tôi còn trọc anh dài dài hê hê....

- Cô cười 1 mình....k phải đầu óc có vấn đề ấy chứ?

- Ax....anh dám trọc tôi???

Thiên Phong k điên nán lại đó, vội chạy thực mạng ra ngoài cổng. Tôi hùng hồn đuổi theo k quên hét lên :” Đứng lại....anh đứng lại....nếu còn là đàn ông....thì anh mau đứng lại”

Thiên Phong cứ chạy mãi...chạy mãi....k biết đến bao giờ dừng nữa. Tôi tự hỏi : liệu anh ta có cái nhìn khác đối với tôi sau ngày hôm nay k? Câu trả lời có lẽ là k...anh ta chỉ có Vy Vy mà thôi, phải k nào?

Tôi tự cười với lòng mình: Đinh Nhã Nhược....cô đừng mơ mộng nữa.

12. Chương 13: Tôi Thích Anh Có Phải Là Nói Dối Hay K Thì Mắt Tôi Nói Lên Điều Đó

Tối hôm đó, Thiên Phong nhặt lại chiếc bút tàng hình của tôi. Thoáng tò mò, anh ta bật đèn, đứng trước gương can đảm soi lên mặt mình, khẽ nhếch môi

- Đinh Nhã Nhược....cô giỏi lắm

.....

Tôi cũng chỉ viết

- Tên khốn Thiên Phong, đồ đàn bà

- TP....anh là đồ ngốc

- Tp....mắt anh có vấn đề

Tp....tôi ghét anh

Và vài chú thỏ với mấy bông hoa phụ đề

Đêm nay....tôi....TP có 1 giấc ngủ ngon!

1 tuần sau

Hôn lễ của Tiểu Ái được tổ chức ở gần bãi biển, khung cảnh lãng mạn, nên thơ biết bao. Tôi trong bộ váy màu trắng tinh xảo của phù dâu, có người khen tôi còn xinh hơn cả cô dâu khiến tôi và Tiểu Ái đều thấy khó xử. Thú thực, nếu k phải cô nàng nhờ đến....xem chừng tôi chẳng bận tâm.

- Nhã Nhược, cậu lấy giùm mình chiếc vương miện trong vali với Tiểu Ái bận rộn với bộ váy cô dâu trắng tinh đẹp đẽ của mình, còn tôi vẫn an nhàn ngồi bên cửa sổ...nhìn ra biển. Khẽ nhún người với lấy chiếc vương miện giả nhưng lại rất tinh xảo trong vali, tôi đi đến cẩn thận đeo cho Tiểu Ái

- Tiểu Ái cậu nha....mình thật ghen tị với cậu....

- Hi....tớ biết....vậy nên hum nay tớ sẽ dành 1 bất ngờ đến với cậu.

Tôi k tò mò nhưng vẫn rất cảm kích cô nàng

Buổi hôn lễ....bắt đầu!

Tôi đi theo sau Tiểu Ái vào lễ đường, bên cạnh còn có người ba kính mến của cô nàng

- Ba à con hơi run..._Tiểu Ái nói khẽ với ba mình, ông mỉm cười

- Đừng lo, còn có ba và Nhã Nhược bên cạnh_Ông nói r nhìn về phía tôi, tôi mỉm cười đáp trả

Lên đến bậc cuối cùng của lễ đường, ánh mắt tôi dừng lại ở chỗ Quân - ck sắp cưới của Tiểu Ái, ấy, phải nói đang cười chứ nhỉ. Tiếp đến....Thiên Kỳ? Tôi khá ngạc nhiên, tôi biết, đây chính là điều bất ngờ mà Tiểu Ái dành cho tôi. Thiên Kỳ nhìn tôi, cười tươi, tôi cũng đáp trả bằng nụ cười nhạt nhẽo

Quân đón tay Tiểu Ái, 2 người nhìn nhau hạnh phúc....

- Quách Tiểu Ái, trước khi 2 con trở thành vk ck, ta muốn có đôi lời hỏi con. Dù người trước mặt con có ra sao, giàu hay nghèo, khỏe mạnh hay bệnh tật, con cũng vẫn đồng ý lấy Khán Minh Quân chứ?(Ặc t/g xin lỗi về đoạn này nhé, còn bé nên việc tả lễ cưới còn lúng cúng và sai sót)

- Con đồng ý._Tiểu Ái vui vẻ nói

- Khán Minh quân, vậy con có chấp nhận lấy Quách Tiểu Ái làm vk hợp pháp của mình dù có giàu hay nghèo, ốm đau hay khỏe mạnh chứ?

- Con đồng ý_Quân cười hạnh phúc (sau đó trao nhẫn luôn cho nhau mỗi lần nói đồng ý nhá m.n)

Hai người k cần ai nhắc nhở, trao nhau 1 nụ hôn thật đầm thắm

Tôi đứng dưới nhìn.....mơ màng. Tôi cũng mong sẽ có 1 ngày, tôi và tình yêu đích thực của mình đứng đây cùng nói câu “ con đồng ý” và trao nhau nụ hôn đầu tiên.

Tiểu Ái đến lúc ném hoa....tôi cũng là con gái và cũng là con người, chạy đến và đỡ nhưng.....1 bàn tay khác đã nhanh chóng đỡ lấy bó hoa tươi thắm. Và người đó k ai khác lại là Thiên Kỳ. Anh khẽ mỉm cười, cầm tay tôi dẫn lên lễ đường

- Xin mọi người chú ý.....hôm nay - Vũ Thiên Kỳ tôi cũng trình trọng muốn người con gái xinh đẹp trước mặt này làm bạn gái của mình. _Anh nhẹ nhàng quỳ xuống, đưa 2 tay bó hoa cho tôi. Cả tôi và tất cả mọi người đều im lặng....k khí oi bức đến ngột thở.

Lúc sau, tôi đưa tay nhận lấy bó hoa....chưa kịp nói gì thì Thiên Kỳ đã đứng dậy, xoay tôi ngược lại lễ đài. trao cho tôi 1 nụ hôn ngọt ngào, tôi trừng mắt ngạc nhiên. Điều tôi k ngờ, đập vào mắt tôi là 1 gương mặt....quen thuộc đến lạ lùng....lạnh như 1 tảng băng....đúng, đó chính là Thiên Phong. Anh nhìn tôi, ánh mắt như k thể tin được. Sau đó, quay gót bỏ đi, tại sao....tại sao chứ.

Tôi đẩy Thiên Kỳ thật mạnh ra, cố kìm nước mắt hết to :” Em chỉ muốn nói hoa em có thể nhận nhưng tình cảm anh dành cho em....em k thể nào nhận nổi.”

Sau đó tôi chạy xuống lễ đường, bỏ mặc ánh mắt đau khổ của Thiên Kỳ, ánh mắt ngỡ ngàng của tất cả m,n....chỉ vì muốn đuổi theo tấm lưng vững chắc của ai đấy....

Thiên Phong dừng chân tại 1 góc biển, anh ta cởi áo khoác, vắt trên lưng....dáng vẻ ung dung vô cùng....tôi hơi lạc lõng định quay đi nhưng lại bị anh bắt ngờ gọi lại

- Sao cô k ở lại với bạn trai mình?

Tôi k ngờ 1 TP mà tôi biết lại nói vs tôi những lời như vậy, tôi k quan tâm, điều tôi quan tâm là....

- Sao anh lại có mặt ở đây?

- Quân là bạn tôi, tôi đến dự đám cưới của bạn mình thì có gì là sai nào? _TP lạnh lùng nói, tôi mệt mỏi ngồi xuống bên cạnh anh.

- Anh biết đấy....nếu k có tôi thì....đám cưới của anh và cô Vy Vy gì đó cũng đã thành r nhỉ? _Tôi cay nghiệt nói, đắng ngắt

- Cô...._TP quay sang nhìn tôi, ánh mắt phức tạp, mà đúng là vậy thật.

- Sao nào....có gì sai đâu. Nói thật với anh nhé. thật ra tôi đã thích anh _Tôi nói, ánh mắt hướng ra biển

- Cô nói sao? là.....là thật hả? _TP ngỡ ngàng nói, tôi phì cười

- Vậy mà anh cũng tin ha ha.....tôi rất thích lừa người khác vậy đó _Giọng nói của tôi chua như giấm, chính tôi cũng cảm nhận được như vậy

- Cô nói dối _Ánh mắt TP nhìn tôi, rõ ràng anh có thể cảm nhận được

- Anh k hiểu r....anh nhìn vào mắt tôi là biết, nói lại nhé.....tôi....thích.....anh _Mắt tôi kiên định, nhìn thẳng vào mắt Thiên Phong, anh nhìn tôi, ánh mắt dung dung

Lát sau....Thiên Phong bật cười

- Đúng là cô lừa tôi, người như cô thì biết đến tình yêu là cái gì chứ, tôi thật ngốc

Nói xong. TP liền đứng dậy bỏ đi, tôi nhìn theo....nước mắt như trực trào dâng

Đúng vậy, tôi đã nói dối, chính tôi cũng chẳng biết vì sao lại thích anh ta nữa, tại sao chứ? Cái đồ ngốc ngếch đáng ghét này!

13. Chương 14: Nhã Nhược Gây Loạn

Sau buổi hôm ấy Tiểu Ái nghỉ việc và đến làm việc cùng chỗ với ông ck yêu quý của mình. Vậy là chỉ còn lại tôi, tôi cũng muốn nghỉ quách đi cho rồi bởi vì hôm trước lỡ đắc tội với ông chủ mà....hài....

- Nhã Nhược_Bổng Thiên Kỳ đi đến, tôi hơi sợ

- Có chuyện gì ạ?

- À, cũng k có chuyện gì, mấy hôm nữa anh vắng mặt, anh muốn em trông coi quán giúp anh_Giọng nói của anh đều đều dường như k chút trách móc, tôi thở phào

- Tất nhiên là ổn, anh cứ giao cho em

- Em thật khiến người ta thích cũng k được_Nói xong anh liền đi, bỏ lại tôi vẫn đang áy náy. Anh nói như thế thật khiến người ta ngượng mà.

.....

- Cho tôi 1 rượu vang

- Có liền_Tôi đang tính toán ngẩng đầu lên vui vẻ nói...ơ Thiên Phong?

Từ cái ngày hôn lễ của Tiểu Ái tôi k hề đến gặp anh ta lần nào

- Đây_Tôi đưa anh ta rượu, vui vẻ tán gẫu:" Sao lại đi uống rượu thế, Vy Vy lâu lắm k thấy đâu nhỉ?"

TP lườm tôi:" Cô ấy về quê ngoại"

- Ồ....vậy hả.....ý....anh hiểu về cô ấy được bao nhiêu thế?

TP thoáng chút ngỡ ngàng, tôi cá anh ta chẳng hiểu mấy về Vy Vy, nên mới k biết lòng cô ta nham hiểm thế nào

- Nhà cô ấy bình thường

Hê....nhận xét gì kì vậy? Tôi bĩu môi chán chường quay đi làm việc của mình. Kể ra cũng chán ghê, Tiểu Ái k có ở đây k khí buồn hơn hẳn.

Một cặp đôi tình tứ với nhau trước mặt, tôi chạy đến chỗ TP

- Ê, anh có tin chỉ 1 lời nói của tôi sẽ khiến cặp tình nhân kia sẽ tan nát k?

TP nhìn tôi phán 1 câu : " Nhặt nhẽo"

Tôi bĩu môi, chạy đến trước trước mặt cặp tình nhân kia, vỗ vai vào anh chàng nọ

- Anh....cô ta là ai....anh định k chịu trách nhiệm với đứa con trong bụng em sao?_Tôi xoa xoa bụng khó chịu hết lên. cô nàng đối diện phản ứng kịch liệt hất cả li rượu vào mặt anh chàng

- Đáng ghét, anh dám lừa tôi

- Ơ....anh k quen cô ta mà_Anh chàng ngơ ngác nói, cô nàng kia đứng bật dậy bỏ đi

Tôi như vậy quay ngoắt làm lơ, chạy về phía TP vỗ vỗ vai:" Thế nào, đâu đến nỗi nhặt nhẽo" khẽ cười khi khi, TP nhếch môi : " Không dừng lại ở đây đâu"

Câu nói vừa dứt, theo sau anh chàng vừa nãy là 1 đám đàn em. Tôi bắt đầu hoảng, đâu nghĩ lại lớn chuyện đến vậy

- Bọn bay, là con nhỏ đó, đánh chết nó cho t_Anh chàng nọ tức tôi ra lệnh cho đàn em

Thiên Phong rời khỏi ghế : " Cầm được động đến cô ấy"

- Mà là gì của nó?_Tên kia quát

Thiên Phong nhìn tôi, tôi nhìn anh....cũng mong chờ câu trả lời như bọn kia

- Tôi k quen cô ta, sao nào?_Thiên Phong nói 1 câu khiến tôi suýt muốn độn thổ

Bọn kai cười phá lên, 2,3 tên xông lên. Đương nhiên bị Thiên Phong đánh cho k ngóc đầu dậy nổi. Bọn kia hoảng, tôi hớn hở :” Cút.....dù các người có đông hơn nữa “Thiên Phong của tôi” cũng k sợ hử”

Câu nói khá mạnh miệng lúc này nhưng....tất cả người trong quán đều đứng dậy, hướng thẳng về tôi và TP, TP quay sang tôi thở dài :” Cô k bớt lời được à?”

Tôi cứng họng, nuốt nước bọt ừng ực

- Xông lên

“Bộp”

“Binh”

- Thiên Phong cẩn thận....phía sau!!!!

Ngay và lập tức tên định đánh lên anh ta phía sau nhờ tôi mà bị 1 phát đập mạnh mẽ của anh ta bay ra xa 2m, nằm bất động. Tôi lẩm bầm :” A men, chết đừng tìm tôi”

Bỗng 1 bàn tay ấm áp túm lấy tay tôi, nhẹ nhàng nói :” Chạy thôi”

Tôi bị kéo đi bất ngờ, k kịp nói câu nào. Thiên Phong đã bảo vệ tôi....mà lại do chính tôi gây họa, eo, mình độc ác quá

Thoát khỏi bọn cớm kia, tôi và Thiên Phong thở phà phì

- Cô giỏi lắm.....học....học...._TP bỏ tay tôi ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc, tôi cũng ngồi theo

- Ai biết đâu họ đông người đến vậy...._Tôi nói như thể mình vô tội ấy

- Mà cô còn k biết đường chạy sớm, khiến tôi suýt bị chúng đánh đến k lết nổi về nhà...

- Không....không....tôi vốn định giúp anh nhưng thấy anh hăng quá lại thôi, nghĩ ngồi cổ vũ cho anh là ổn r.....hì_Tôi cười ngây ngô

- Cô biết võ?_TP hỏi

Tôi chớp chớp mắt, gật đầu:” Cũng gọi là xuất sắc, kể ra cũng lâu r k dám động đến”

Thiên Phong ôm mặt bó tay:” Cô thật là....!”

- Này....hôm nay anh đã giúp tôi, muốn tôi trả công hậu hĩnh như thế nào đây?_Tôi đang ngẩn sao liền quay sang nói với TP, gương mặt anh đúng lúc đang gần với gương mặt tôi....gần hơn và gần hơn nữa, khi môi sắp chạm môi, tôi quay đầu, nụ hôn mà tôi vốn rất mong muốn lại trúng má. Thiên Phong quay đi, tôi nói như khóc

- Không sợ Vy Vy của anh đau lòng à?

- Chẳng phải người đau lòng nhất vẫn là cô hay sao?

Tôi ngẩng cao đầu, như nói với TP như nói với những vì sao trên trời

- Tại sao anh lại yêu Vy Vy?

TP ngửa người ra phía sau:” Tôi kể cho cô nghe 1 câu chuyện nhé....”

14. Chương 15: Hồi Kí Của Thiên Phong Về Mối Tình Đầu - Vy Vy

“.....Vào 1 hôm mưa rông, cây cối ngã nghiêng. Tôi vẫn đứng ngoài trời dường như k hay cơn mưa đang hành hạ mình. Rồi 1 cô bé chạy đến, đầu tóc gọn gàng nhưng nhìn là biết chỉ là 1 cô bé quê mùa mang phong

cách tao nhã. Cô bé đó che mưa cho tôi, khẽ hỏi :” Anh đại thế, anh sẽ cảm mất” tôi k hiểu sao lại thấy cô bé đó rất đẹp, mặc dù sự thật k phải như thế. Tôi bảo :” Không phải chuyện của cô, mau đi đi“, cô bé đó k nói gì, đứng che ô cho tôi, mưa tạnh, cô bé cụp ô rồi bước đi....k nói với tôi lời nào...Tôi nhìn theo...cô bé đó thật đặc biệt. Sau đó tôi cho người điều tra, biết tên, địa chỉ nhà, hoàn cảnh của cô ấy, mặc dù chỉ là sơ sơ qua.....Rồi tôi cứ bám theo cô bé đó mãi suốt 1 năm.Khi 2 chúng tôi đã hiểu rõ về nhau, vào 1 ngày trời rất đẹp, cô bé đi đến bên tôi, mạnh dạn nói :” Em yêu anh, Thiên Phong“. Lúc đó tôi còn chưa xác định được tình cảm đối với cô bé là gì....sau này tôi mới hay, đó là tình yêu.....Đình Nhã Nhựt, cô thấy thế nào?.....Nhã Nhựt.....Nhã....!”

Thiên Phong quay sang tôi, ay dà, tiếc là tôi đã ngủ quên khuấy đi mất. Khẽ thở dài, Thiên Phong bế tôi dậy, bắt taxi về biệt thự họ Anh.

t/g xin chút thời gian kể về sau cái lúc Thiên Phong và Nhã Nhựt đi công viên nhóe

Hàn Đình cho gọi cô người hầu vào

- Cô đã thấy những gì?

- Ô....dạ

Vậy là cô người hầu đó kể lại cho ông nghe. Hàn Đình mỉm cười hài lòng:” Tốt....tốt lắm Đình Nhã Nhựt, cháu làm ta rất tự hào”

Hàn Đình nhìn tôi nằm gọn trong lòng Thiên Phong khẽ bất ngờ, xong mỉm cười nói với cô người hầu

- A Liên, cô chuẩn bị cho Đình tiểu thư 1 phòng ngủ.

15. Chương 16: Sinh Nhật Nhã Nhựt (1)

Hôm nay là sinh nhật tôi!

Đình Gia

- Mama, tối nay mama cho con tổ chức tiệc hen?_Tôi chạy đến bên Nguyệt Sư Mẫu tỏ ra năn nỉ. Bà khẽ cau mày rồi phán :” Như mọi năm đi, làm cơm gia đình”

- Mẹ thật nhạt nhẽo!_Tôi trề môi chán chường rồi chạy lại chỗ ô ba

- Ba ! Ba! Bao giờ ba lại đi công tác thế ạ?

Ba tôi đang đọc báo về an ninh, ông tháo kính lão ra nhìn tôi âu yếm

- Con gái....mún ba đi lắm sao?

Tôi lắc đầu nguây nguậy:” Không phải con, là anh 2 đó ba, ông anh hai suốt ngày đi chơi với chị Vân Du có để ý đến ba đâu, đúng hơn?”

- Ý con là sao hả Đình Nhi?_Ba tôi cau mày khó hiểu

- Là thế này, chúng ta á lâu lắm chưa tổ chức tiệc tùng trong gia đình gì hết á, anh hai con có bạn gái rồi còn chưa ăn mừng nữa, ba đi công tác mấy năm h mới về thăm nhà nà, rồi thì đúng tâm sinh nhật con đó ba. Nhà ta tổ chức tiệc hen?_Tôi liến thoắng thêm mắm dặm muối để việc tổ chức tiệc thêm độ thành công. Ba tôi gật gù đồng tình rồi gọi Nguyệt Sư Mẫu vào cùng về lên kế hoạch

- Bà thấy thế nào?_Ba tôi hỏi mẹ tôi, bà cầm xiềng nấu ăn gật gù

- Thật ra cũng k tồi, lâu lâu náo nhiệt 1 chút thú vị. Ê Nhóc con, con mời cả Anh gia nữa đi, ra mắt con để tương lai với ba con hen?_Nguyệt Sư Mẫu bồng cười ẩn ý. Ba tôi đương nhiên k hiểu

- Xem ra lúc ba vắng nhà mấy mẹ con lại bày trò gì thế?
 - Không có đâu, ông đừng có nghĩ lung tung. Tôi là muốn gả 2 đứa con ngang bướng này đi thôi. _Nguyệt Sư Mầu hướng cái xẻng nấu ăn về phía tôi hăm dọa, tôi khẽ rụt cổ. Mà nhắc đến Anh Gia lại cảm thấy nhức đầu, Thiên Phong giờ đang làm gì ta? Ày, tốt nhất tôi k nên dính dáng đến tên này nữa, tránh sau này lại gây họa cũng nên.
 - Anh gia, nghe nói họ rất có tiếng tăm, tập đoàn mô tô đứng đầu Châu Á, chẳng thuộc hạng vừa đâu. _Ba tôi ôn tồn nói, tôi liền chen vô
 - Ba, là mẹ con quen bác Hàn Đình đó, ày mờ ám lắm nghen _Tôi liếc mắt qua Nguyệt Sư Mầu, bà đang nhìn tôi với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống, tôi vội rúc phía sau ba...an toàn là trên hết!
 - Bậy bạ, Hàn Đình là bạn cấp 3 của tôi, cô giỏi lắm, k coi bà mẹ này ra gì cả! _Mẹ tôi luống cuống, tay run rẩy bưng tách trà lên nhăm nháp, k còn vẻ điềm tĩnh như ngày nào nữa. ba tôi cười cười
 - Hàn Đình....cái tên dường như đi vào dĩ vãng, thế đi, tối nay ta tổ chức tiệc.
- Tôi k hiểu, nhưng vẫn vui vẻ vì kế hoạch đã thành công mỹ mãn hê hê.

Anh Gia

- Alo, Vy Vy hả, em nói sao, được, anh sẽ đến đón em và mẹ em đến bệnh viện kiểm tra. _Thiên Phong gác máy, Vy Vy nói, mẹ cô lên cơn đau dạ dày, nhà k có điều kiện đến bệnh viện kiểm tra nên mạo muội làm phiền anh. TP cảm thấy thương xót thay cho Vy Vy, đúng là 1 cô bé tội nghiệp.

Bệnh viện

- Bác sĩ nói, bệnh mẹ em quá nặng. e rằng sức khỏe yếu đi.....giá như em cố gắng đỡ đạt kiểm việc làm thì mẹ em đâu đến nỗi này...thiên Phong, anh bảo em phải làm sao nếu sống thiếu mẹ đây? _Vy Vy khóc nức nở rồi ngã vào lòng TP, TP vỗ vỗ vai cô, an ủi
 - Mẹ e sẽ k sao đâu, nếu có thể, anh nhất định tìm bác sĩ giỏi nhất chữa trị ẹ em.
 - Anh thật tốt, em k biết phải trả ơn anh ra sao nữa. _Vy Vy ngẩng đầu, đặt môi mình lên môi TP, 2 người họ tình tứ trao nhau nụ hôn ngọt ngào. Bỗng TP rời khỏi môi Vy Vy, 1 chút đắng cay len lỏi trong tim anh, tại sao bây giờ thâm tâm anh lại nhớ đến khuôn mặt dễ ghét của Nhã Như? Tại sao chứ? Vy Vy nhận thấy tình hình k ổn, đưa tay lên xoa nhẹ má TP, dịu dàng nói
 - Nếu 1 tháng nữa trôi qua nhanh chóng....chúng ta sẽ kết hôn phải k anh?
- TP ngập ngừng, tâm trí anh chỉ có hình ảnh của Nhã Như, câu hỏi của Vy Vy anh nghe k lọt tai, cô nàng hơi nhéo mạnh má anh anh mới ý thức được
- À....ừ....em nói sao?
 - Anh đang nghĩ gì vậy? _Vy Vy nũng nịu
 - Không có gì....à....bác sĩ ra rồi kìa. _Thiên Phong cô gắng rời khỏi Vy Vy đi đến chỗ ông bác sĩ già hỏi han
 - Bà ấy sao rồi?
 - Tình hình vẫn chưa xác định được, e rằng khó mà qua khỏi. Vấn đề là thiết bị ở đây k đủ hiện đại nên...._Ông bác sĩ khẽ lắc đầu. TP vội nói
 - Vậy nếu đưa ra nước ngoài chữa trị thì cơ hội nắm bao nhiêu phần trăm?
 - Tầm 45% _Ông bác sĩ nói rồi rời đi

Vy Vy nghe được, trong lòng cô nàng vốn máu lạnh, k xem tính mạng mẹ ra gì cả. Trước mắt cô nàng chỉ là sự tham lam quá giới hạn.

Thiên Phong ngồi sụp xuống cạnh Vy Vy :” Cơ hội nhỏ nhoi, anh sẽ tìm cách đưa mẹ em ra nước ngoài”

- Cảm ơn anh._Vy Vy gạt nước mắt cười giả tạo.

Đình Gia

Trong không khí vui nhộn và tấp nập. Quang cảnh mỹ lệ ở vườn cỏ nhân tạo nhà Đình gia là hàng chục bàn tiệc với những sơn hào hải vị lạ mắt. Khách khứa đến dự chủ yếu là những nhà làm ăn lớn và bạn bè của tôi. Tôi trang bị ình bộ váy trắng ngắn đến đầu gối, mái tóc mềm mượt xõa ra với những làn sóng lăn tăn đẹp mắt. Khuôn mặt mộc trang điểm khá nhạt nhưng rất tỷ mỹ.

Tôi đi lòng vòng kiểm tra xem có gì sai sót hay k, rất tốt, họ dường như làm bằng cả tâm hồn. Từ cách trang trí đến những tiết mục đều được sắp xếp theo 1 danh sách có thứ tự.

Từ ngoài cổng, Tiểu Ái và anh Quân đi vào, họ khoắc tay nhau tình tứ và luôn nở nụ cười rạng rỡ. Tôi đi đến cười nhẹ

- cảm ơn đã dành thời gian đến dự sinh nhật của tó.

- Cậu nói gì vậy, chúng ta là bạn bè mà phải k anh Quân?_Tiểu Ái vui vẻ đáp rồi quay sang Quân nháy nháy mắt

- À....à....phải, là bạn em tức là bạn anh, đương nhiên phải đến dự góp vui.

- Nhã Nhựt, tó biết cậu chẳng thiếu thứ gì nhưng vẫn gọi là có chút quà, cậu nhận nhé_Tiểu Ái đưa tôi 1 chiếc hộp nhỏ xinh, tôi đón nhận rồi nói

- Cần gì phải khách sáo, các cậu cứ tự nhiên.

- Cô cũng trẻ con quá, lớn chừng này vẫn tổ chức tiệc sao?_Quân k biết điều nhìn ngó xung quanh rồi nói
Miệng tôi méo xệch, gạt đầu rồi cáo từ đi tiếp khách.

Thùy Dương cũng kịp đến, trông cô nàng tả tơi như bị ma đuổi, tôi tốt bụng đem li nước đến

- Sao lại hớt hải thế?

- uầy, k hiểu sao năm nào đi dự sinh nhật bà cũng bị con chó nhà hàng xóm đuổi hoài hơn à._Thùy dương phòng má đón nhận li nước uống cạn, tay hầy hầy qua mặt tạo chút gió, căn bản người cô nàng vã mồ hôi

- Lần sau nhớ cẩn thận hơn._Tôi bấu môi rồi chán nản bỏ mặc con bạn.

- Ê, t có quà nà, k mún nhận lun hả?_Thùy Dương cười tặc lưỡi gọi theo, vốn chỉ đùa 1 chút. Nhưng tôi giận thật đấy, tại sao hôm nay bạn bè tôi đều tỏ ra k tự nhiên và có phần gượng gạo thế, hay chỉ vì tôi quá cầu kì và sang trọng dẫn đến họ mất tự nhiên và cảm thấy xa lạ?

Khách khứa dần dần đến càng đông....

Anh gia

- Thiên Phong, con k đi dự sinh nhật Nhã Nhựt sao, gia đình họ có gửi giấy mời đấy._Hàn Đình cầm tấm thiệp phe phẩy.

- Sao ba k nói sớm, chắc h cũng tan tiệc rồi con k đi đâu._TP nói rồi toan bước lên phòng

- Còn sớm, nửa tiếng nữa mới bắt đầu cơ mà, hay là vì con k muốn đến hoặc đại loại 1 lí do nào đó

- ba thật phiền phức, vậy ba k đi à

- Đương nhiên là có r._Hàn Đình cười sâu sa

TP đành thay đồ rồi cùng Hàn Đình đến Đình Gia 1 chuyến. Vấn đề anh còn chưa biết phải tặng Nhã Nhựt cái gì đây, nửa tiếng thì k đủ để lựa chọn.

Tôi cứ ngó mãi ngoài cửa ngóng chờ bóng dáng TP, anh ta lẽ nào k quan tâm đến tôi dù 1 chút hay sao, chí ít cũng có thể xem là bạn bè mà.

Cuối cùng, tiệc đã bắt đầu, mọi người cùng nhau chúc mừng tôi bước sang tuổi mới.

Khi tôi đang chuẩn bị cắt bánh cũng là lúc 1 chiếc xe thể thao màu đỏ kít phanh gấp trước cổng Đình Gia. Trên xe, Thiên Phong trong bộ lễ màu trắng đi xuống, trông anh ta hết sức thu hút. Tiếp theo là chiếc xe đen, Hàn Đình cầm 1 hộp quà nhỏ đi xuống, nơ nụ cười hiềm khích.

Tôi chạy đến chỗ Thiên Phong, hớn hỏ nói :” Tôi còn tưởng anh bận đi chơi với Vy Vy nên k đến được.”

Thiên Phong nhìn tôi k nói gì rồi đi thẳng vào trong chào ba mẹ tôi. Nguyệt Sư Mầu hài lòng nói

- TP, con với Nhóc Con trông thật xứng đôi.

Bất giác cả 2 đều đỏ mặt. Tôi đương nhiên xung phong phá ngay cái ý nghĩ tưởng bở của Nguyệt Sư Mầu

- Mẹ à, anh ta với con h chỉ là bạn bè thôi....

- Con nói vậy là sao?_Ba tôi lên tiếng, tôi đâu rảnh giải thích vội chuyển chủ đề

- Con lên cắt bánh tránh khách chờ lâu.

Đúng là chuồn vẫn hơn.!

Thiên Phong thấy tôi hí hửng lên cắt bánh thì cũng khoanh tay đứng coi. Công nhận điệu bộ của tôi lúc này rất dễ thương đi, giông con nít lắm á.

- Happy Birthday! Đoàn...Đoàn...!_Tiếng pháo hoa nổ tung trời, cảnh tượng đêm sao mà đẹp kinh dị thế k biết. Tôi mơ màng ngắm pháo hoa....

Thiên Phong cũng sững sờ vì màn pháo hoa, thắc mắc Đình gia k sợ bị kiện vì tội bắn pháo hoa k có sự cho phép của nhà nước sao?

Thùy Dương, Tiểu Ái và Quân đi đến chỗ tôi.

- Nhã Nhược...chúc mừng bà già thêm 1 chút_Thùy Dương trêu trọc, tôi k bận tâm, chìa tay trợ trên nói:” Quà” Đương nhiên cô nàng cũng k thể trợ trên đến mức đi dự sinh nhật mà k có quà. Thùy Dương lấy trong túi sách tay ra 1 vật lấp lánh, sau đó xòe tay tôi ra, nắm thật chặt vật đó và nói

- Tôi sẽ thực hiện 1 điều ước cho bà nếu có thể...._Thùy Dương cười cười, tôi bực bội

- Là bà! tôi k chắc sẽ nường tay nhưng tôi chờ điều ước kì diệu của bà đóa nha.

- Nhã Nhược, tớ thắc mắc này h, sao k thấy Thiên Kỳ đến vậy, cậu k nói vs anh ấy à?_Tiểu Ái ngó ngang ngó dọc ngơ ngác hỏi

- Anh ấy bận rồi

16. Chương 17: Sinh Nhật Nhã Nhược (2)

Dưới gốc cây bàng nhỏ ngoài vườn. Tôi lặng lẽ ngồi bệt trên nền cỏ vẫn còn ẩm hơi nước. Bên cạnh là Thùy Dương, cô nàng đang mân mê ngôi sao nhỏ ban nãy tặng tôi, khẽ hỏi

- Bà tính ước gì nói mau tui còn chuẩn bị._Giọng nói k mang tính vội vã nhưng ý thức dục. Tôi cười nhẹ

- Điều tôi ước chắc chắn bà k thể làm nổi đâu.

Thùy Dương k cam tâm :” Bà muốn lên rừng xuống biển, kể cả lên mặt trăng tui cũng sẽ hoàn thành cho bà”

Tôi lắc lắc đầu, ngả người ra sau, nhìn những ngôi sao lấp lánh trên trời. Chúng còn đẹp hơn cả tâm hồn con người, đẹp 1 cách lung linh huyền ảo

- Điều mà tui muốn nhất bây giờ, chính là có 1 bờ vai vững chắc bên cạnh. Cần 1 trái tim ấm áp có thể sưởi ấm con tim giá lạnh của tui. Một tình yêu đích thực. Một người con trai nguyện vì tôi mà nhảy vào biển lửa. Bà nói đi, bà làm được k?

Thùy Dương tròn mắt nhìn tôi:” Sao thế, nghe tâm trạng ghê”

- Được r....được r, bạn bè hết, quạ cáp chỉ cho phỉ tấm lòng cùng người. Chúng ta mãi mãi là bạn là tui vui lắm r_Tôi kìm nước mắt nói, đôi mắt long lanh ngân ngấn nước mà Thùy Dương k hề phát hiện.

Nấp sau bụi cây thanh táo, Thiên Phong với ánh mắt phức tạp nhìn về xa xăm. Có thật là Nhã Nhượng k thích anh k? Cái lần ở bãi biển đó, ánh mắt Nhã Nhượng thật sự chân thành đến anh muốn tin cũng k được. Ấy nhưng giữa Vy Vy, Nhã Nhượng, anh k biết mình thực sự yêu ai nữa?

Tiệt tan, người về.

Người làm bắt đầu dọn dẹp, tôi cũng lên lầu tẩy trang và thay bộ đồ ở nhà cho thoải mái. Vk ck Tiểu Ái đã xin phép ra về, còn lại Thùy Dương và Anh gia ở lại.

Ba mẹ tôi cùng với Anh gia vô phòng khách nói chuyện. Tui với Thùy Dương lên phòng tắm

- Này, rốt cuộc bà yêu ai r?_TD nhìn tôi ngờ vực.

Tôi lắc đầu :” Không có”

- Vậy tại sao dạo này giống đang yêu thế hả?_TD

Tôi:” Mất bà nhất định có vấn đề” Tôi nói xong vội bịt miệng lun :” Còn bà thì sao, tính ở vậy suốt đời à, còn k mau kiếm 1 anh chàng giàu có mà gả đi?”

- Bà biết thừa tôi mà tiếp xúc với con trai còn luống cuống sợ hãi hơn là gặp ma còn gì?”_TD chán chường nói

- Ngày xưa thật hối hận khi k thi vô ngành y nha._Tôi thở dài

TD lườm tôi :” Sao tự dưng lại nhắc đến chuyện đó, qua lâu r mà. Với lại, bà thi ngành y được tôi chui đầu xuống đất kết bạn làm quen với họ nhà giun nha!”

- Chịu bà, muốn sao thì muốn, đừng có như tôi là được._Tôi ngả người xuống giường phụng phịu.

Thùy Dương cũng ngả người theo, sau nói :” Nói đi, thích người ta bao lâu rồi?”

Tôi giật mình :” Cái gì mà người ta, cái gì bao lâu?”

TD:” Đừng chối cãi, chính là cái tên TP chết bầm của bà đó”

- Ngôn ngữ cẩn thận, k có từ “của bà” đâu nha_Tôi cười bắt bẻ.

- Nói đi, rốt cuộc anh ta coi bà là gì?_TD sốt sắng

- Chưa đến mức gọi là bạn bè

- Cái gì?_Thùy Dương bật dậy phản kháng. Một câu nói bình thường mà cũng đủ sức công kích như vậy sao, tôi cũng phục mình quá đi!

Thùy Dương ôm mặt, đáng vẻ mệt mỏi :” Bà điên r, điên thật r. Tui cũng điên mất thôi, sao lại quen 1 người điên điên khùng khùng là bà chứ???”

- Ê, đừng thấy tui hiền mà làm tới nha, bà nói bà điên tôi còn k trách, bà nói tui điên, bà đừng trách tôi!_Tôi nói, Thùy Dương chán nản đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Tôi cũng ngưng cái máy tám chuyện, mệt mỏi thiếp đi

Phòng khách Đình Gia

Hai nhà Đinh và Anh đối diện nhau, mặt đằng đằng sát khí

- Lâu lắm k gặp, khỏe chứ ông Đinh?_Hàn Đinh cười hà hà nói. Ông Đinh cũng thân thiện đáp trả
- Tôi vẫn khỏe, thật vinh dự khi được ông quan tâm
- Mọi người uống nước đi_Nguyệt Sư Mầu rót nước mời.
- Bà Đinh cứ để bố con tôi tự lo._Hàn Đinh tỏ ra khách sáo
- Năm xưa....cũng ba chúng ta ngồi nói chuyện với nhau....._Ông Đinh dẫn chuyện, trọng tâm là muốn tái diện lịch sử huy hoàng sát gái có nghệ thuật của 2 chàng trai trẻ.
- À, ông muốn nhắc đến buổi gặp mặt bà Đinh sao?_Hàn Đinh k những k xấu hổ mà còn tỏ ra thích thú với đề tài này
- Ba, mọi người nói chuyện gì vậy. Cứ như quen nhau từ lâu lắm rồi ấy._Thiên Phong lên tiếng trong sự tò mò

Hàn Đinh uống nước trông chờ phản ứng của cặp vợ chồng trước mặt.

Ông Đinh cũng muốn đem ra cho có chuyện để nói ” Tui ta quen nhau từ hồi cấp 3 cơ cháu à.....năm đó, ta và ba cháu....

17. Chương 18: Quá Khứ Của Tiền Bối 2 Họ

- Năm đó, ta và ba con....là những tay sát gái nổi tiếng trong trường. Hồi đó ta và ông Hàn Đinh đây còn là bạn thân thiết, 2 đứa đều có gương mặt điển trai trời ban nên rất vênh vênh tự đắc. Con gái đối với ta và ba con thời đó chỉ là 1 thứ đồ chơi tiêu khiển. Rồi cho đến 1 ngày....Bà Nguyệt đây chuyển đến, học sinh mới mà như đã quen từ lâu, bà ấy hồi đó đẹp 1 cách kiêu sa nhưng lại rất khó gần. Đặc biệt là miễn nhiễm trai đẹp! Lúc đó k hiểu sao cả ta và ba cháu cùng thích bà Nguyệt, để rồi ngày nào cũng gây ra những trận ẩu đả gây thương tích k nặng cũng là nhẹ, 3 ngày nhập viện đều đặn đến nỗi là khách quen của y tá với bác sĩ. Kể từ đó chính là thời gian ta và ba con đấu tranh với nhau để phân thắng bại, và thắng đương nhiên sẽ có quyền tán bà Nguyệt, còn thua thì từ khắc rút lui và chuyển trường. Ta đã thắng, và ba con phải chuyển đến 1 ngôi trường khác. Kể từ đó bây h mới liên lạc được và còn được ngồi uống trà cùng nhau nữa. Nghĩ lại cũng thấy buồn cười, tuy đã là học sinh cấp 3 mà chúng ta còn trẻ con, ngày thơ non dại gớm ha....ha,,,_Ông Đinh đồng dạng kể và kết thúc 1 tràng cười mỉa mai.

Hàn Đinh và bà Nguyệt cũng cười, nụ cười hạnh phúc cho tình bạn đã lâu bị bãi bỏ

- Chúng ta vẫn có có vinh dự được làm bạn chứ nhỉ?_Hàn Đinh cười
- tất nhiên rồi. Xem chừng còn làm thông gia về sau nữa ha ha_Nguyệt Sư Mầu cười hiền vui vẻ
- Thật sao, vậy thì càng vui ha ha_Ông Đinh và Hàn Đinh cười lớn

Riêng Thiên Phong thì giữ im lặng. Về chuyện này là sao, phải giải thích với họ như thế nào đây?

Phòng Nhã Nhượng.

Thùy Dương vừa ra khỏi nhà vệ sinh thì tiếng chuông điện thoại của Nhã Nhượng vang lên réo rắt. biết cô nàng mệt mỏi nên k nổi đánh thức, Thùy Dương đành mạo muội đến xem. Thì ra cũng chỉ là 1 tin nhắn chúc mừng sinh nhật của Thiên Kỳ.

Nhắc đến Thiên Kỳ thì Thùy Dương đỏ mặt, anh chính là người có ấn tượng nhiều nhất đối với cô. Tiện tay Thùy Dương lấy điện thoại của Nhã Nhượng ra nhìn.

Lúc mở trò chơi chẳng thấy cái gì mới mẻ, cô lục tung điện thoại kiểm gì đó hay ho 1 chút để giết thời gian. Không may Thùy Dương mở đúng cái clip mà Nhã Nhượng quay trộm Vy Vy. Hết sững sờ rồi đến kinh ngạc, sau là thắc mắc và khó hiểu. Nếu biết Vy Vy là con đàn bà k tốt đẹp tại sao Nhã Nhượng lại k kể cho TP biết sự thật? Liệu có phải cô nàng cố tình hoặc k muốn phá hoại hạnh phúc nhỏ nhoi mà tên TP đó có k?

Cũng tội Nhã Nhựt ghê, yêu người ta sâu đậm mà người ta k đáp trả ắt đau lòng đến tột cùng rồi....Thùy Dương lắc đầu mệt mỏi loay hoay thêm 1 lúc để bản đoạn clip sang máy mình sau đó cô tắt điện thoại rồi lăn ra ngủ luôn.....

Kể ra cũng chẳng ai biết, Nhã Nhựt mong muốn tháng nay qua nhanh đến nhường nào. Nhanh nhanh thoát khỏi cái móng vuốt của Anh gia!

18. Chương 19: Đêm Định Mệnh Của Thùy Dương

"Thiên Phong, ngày mai em và mẹ sang nước ngoài r, anh nhớ giữ gìn sức khỏe nhé"

_Vy Vy

"Uk, động viên mẹ em nhiều vào, bảo mẹ yên tâm, bác sĩ bên đó chữa bệnh tử mĩ và hiệu quả lắm" _TP

"Cảm ơn anh!"

"Em nói câu này nhiều quá r đấy, bên đó nhớ giữ gìn sức khỏe nge chưa" _TP

"Em biết rồi, tháng sau em về r, em chờ ngày chúng ta kết hôn.yeeuanh,chụt" _Vy Vy

"Bye...bye em!" _TP

Đình Gia

- Mẹ à, con đi làm đây, mấy ngày nay con về nhà ở nha._Tôi ôm mẹ rồi vẫy tay chào ba."Ba, con về nhé"

.....

Quán rượu Ban Mai

Tôi bước vào quán rượu. Khách khứa đông chặc chặc là có ông chủ ở nhà rồi. Tôi đảo mắt xung quanh tìm kiếm Thiên Kỳ. Thì ra anh đang uống rượu với 1 cô gái lạ.

- Hi Thiên Kỳ._Tôi vui vẻ nói. Cô gái lạ cau mày

- Cô là ai hả?

- O.....tôi....tôi là nhân viên phục vụ quán, anh ấy là ông chủ của tôi_Tôi ấp úng trả lời, cô gái này hay nhỉ, sao lại tự nhiên hỏi thẳng thế để làm cái gì?

Thiên Kỳ nhìn tôi, sau lại quay sang ôm eo cô gái lạ, mở lời tán tỉnh

- Mỹ Chi, kệ cô ta, chúng ta uống tiếp nào.

Cô gái kia đặc ý nhìn tôi. Tôi cẩn rằng chạy vào chỗ phục vụ, thay đồ rồi bắt đầu làm việc của mình.

Cô gái tên Mỹ Chi bỗng đứng cùng Thiên Kỳ đi đến, 2 người họ ôm éo nhau vui vẻ khiến người ta phát ón.

- Phục vụ, chuẩn bị 1 phòng cho chúng tôi!

- Cái gì? 1 phòng? chúng tôi?_Tôi há hốc. Cô ả đang muốn ám chỉ 2 người họ ở cùng 1 phòng trong tình cảnh say rượu nửa tỉnh nửa mê sao? Không được, như vậy sẽ xảy ra chuyện mất!

- Cô là gì của ông chủ?_Tôi hỏi

- Tôi đương nhiên là tình nhân của ông chủ cô r, tốt nhất đối đãi tốt với tôi tôi sẽ nói giúp cô 1 tiếng với ông chủ. Thế nào, phục tôi r chứ, còn k mau chuẩn bị phòng cho chúng tôi_Mỹ Chi vênh vao nói. Tôi nhổ vào!

- Nhã Nhựt!_từ cửa, Thùy Dương đi vào. Tôi gạt đầu, bỗng lóe lên 1 sáng kiến

- Bà chủ! ờ...ông chủ uống say...ờ đây là phục vụ mới, cô ta đang giúp ông chủ về phòng nghỉ ngơi. Cũng hay bà chủ đến rồi thì phiền bà vậy....._Tôi nháy nháy mắt. Thùy Dương hiểu ý vội thay đổi sắc mặt, giọng cũng nghiêm hơn

- Nhã Nhược, bảo phục vụ mới này tránh xa ông chủ ra, đừng trách tôi k nề tình đây nghe chưa?
 - Dạ...dạ....!_Tôi cười kung kính. Mỹ Chi còn chưa hoàn hồn, ban nãy anh ta nói độc thân, nay lại lòi ra đâu cái thân phận bà chủ vậy? Nếu nói k tin, nhất định sẽ bị áp đảo. Mà nếu tin, anh ta lại k hề có vợ mà chỉ là giả danh thôi có phải lỡ mất mỗi ngon k. Nếu cứ dây vào, e rằng bà vợ non này k đơn giản chỉ bằng 1 lời nói...đành rút vậy!
 - Tôi về trước, còn nữa, phục vụ cái gì chứ? đồ phục vụ lẻo mép k bằng con tép hứ_Mỹ Chi cầm túi sách ngúng nguẩy bỏ đi.
- Lúc này Thùy Dương và tôi phá lên cười.
- Tôi nói trước :” Sợ cô ta lợi dụng nên mới nhờ bà ra tay cứu giúp. Quả k hồ danh lad Nguyệt Sư Mẫu phiên bản 2...rất lợi hại!” Tôi giơ ngón trỏ thể hiện sự phục sát đất. Thùy Dương cười lớn
- Có gì đâu có gì đâu, chuyện nhỏ ý mừ. Ấy, mà anh ta h tính sao/?
 - Cậu dìu Thiên Kỳ về phòng đi, bên trong sau kệ rượu ấy. nha nha?_Tôi chấp tay thành khăn. Đây đúng là 1 cơ hội tốt giúp cô nàng rút ngắn khoảng cách đối với đàn ông
 - Được r, lát nữa rượu là miễn phí hết nha
 - lảm chuyện, mau đi đi

19. Chương 20: Từ Thiện

Thật ra Thùy dương và Thiên Kỳ học chung với nhau lúc còn học cấp 3. Tuy học chung lớp nhưng lại k hề nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng trao đổi 1 vấn đề chung thôi. Đối với Thùy Dương thì Thiên Kỳ là 1 nam sinh tốt, anh học giỏi lại k kiêu căng phách lối. Tính cách khá dịu dàng với con gái nữa, ắt lí do này đã khiến cô k hề có cảm giác hồi hộp và lo sợ khi đối diện với những nam sinh khác

Sau này ra trường thì Thùy Dương cũng chẳng hề có liên lạc gì với Thiên Kỳ. Chỉ là lúc thân với Nhã Nhược mới biết Nhã Nhược làm nhân viên cho quán rượu của Thiên kỳ thôi. Thật k ngờ bấy giờ cô lại có cơ hội thân mật với anh, lại còn trở thành bạn gái bất đắc dĩ của anh nữa.

Còn với Thiên Kỳ, anh cũng coi Thùy Dương là cô gái tốt, học khá hồi đó, dung nhan k tồi và đặc biệt nữ tính. Tuy rằng tình cảm k có gì nhưng anh chắc chắn, nếu cô gắng nhồi đắp thêm thì lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Thế mà bây h, anh lại dám nhục mạ cô, đương nhiên phải gánh vác trách nhiệm. Nhân lúc bị từ chối, chi bằng kiếm 1 cô gái tốt khác đi. Theo Thiên Kỳ, đây đúng là 1 lựa chọn sáng suốt

(t/g: phần này cứ ngang sao ý nhưng mà tg cứ viết cho có đủ nội dung, mong mọi người hiểu cho nha)

Đình Gia

Ngoài hiên ngôi biệt thự sang trọng của Đình gia là những thùng đồ chất đống. Hầu hết là đem đi làm từ thiện.

Tôi hôm nay mặc 1 chiếc áo thắt bụng có hình thỏ đáng yêu màu hồng và chiếc váy trắng xòe màu trắng ngắn đến đầu gối. Kèm theo đó là chiếc túi xách nhỏ có dây đeo dài đến ngang hông, 1 cặp kính râm bản to, 1 chiếc mũ vải to che gần hết người, 1 đôi guốc màu trắng. Trông rất hợp cho buổi đi từ thiện này.

Bên cạnh tôi là Nguyệt Sư Mẫu và ba (Lãnh Hải) nữa. Chúng tôi đang đợi cặp đôi lễ mễ Nhã Duy và Vân Du, 2 anh chị này quả thật hợp nhau nha.

- Mama, ông anh hai còn lâu mới đến chúng ta đi trước đi._Tôi ngao ngán nói, quả thực đợi họ cả tiếng đồng hồ rồi ý chả chơi hừ hừ.

Nguyệt Sư Mầu cũng ngồi bệt xuống:” Thằng nhãi này k biết đang làm gì nữa”

- Bà giữ hình tượng 1 chút đi._Lãnh Hải (ba Nhã Nhược nha, h gọi thế cho dễ) lườm nghoe vk 1 cái

Nguyệt Sư Mầu đành miễn cưỡng đứng dậy.

Quản gia họ Đinh tên Lâm từ ngoài đi vào, gương mặt hiền lành phúc hậu.

- Ông chủ bà chủ, Anh gia đến chơi ạ._Ông Lâm kính cẩn nói. Lãnh Hải nhú mày khó hiểu, họ đến làm chi chứ, giữa họ Anh và họ Đinh tuy k còn thù hận gì cả nhưng cũng chẳng có việc gì để nói với nhau hết.

- Cứ để họ vào....ông Lâm._Lãnh Hải nói

Tôi bắt giác cười,cũng hiểu sao khi nhắc đến Anh gia thì tôi lại nhớ Thiên Phong, nhớ da diết lun á.

- Con bị sao thế, cười 1 mình k biết chán à?_Nguyệt Sư Mầu cốc đầu tôi 1 cái đau điếng, miệng tôi méo xệch.

Hàn Đình cùng Thiên Phong đều đến, dường như Thiên Phong k mấy quan tâm đến tôi thì phải. Tôi tuy thích anh ta nhưng k thể hạ nhục mình, cũng làm lơ lun đi cho rồi

- Chào ông Đinh._Hàn Đình hớn hở nói nói, ba tôi cũng rất niềm nở chào

- Ông Anh rồi rã ghé chơi cũng thật quý hóa quá nhưng gia đình tôi lại k thể tiếp đãi r._Lãnh Hải tỏ ra tiếc nuối. Hàn Đình nhìn đồng hồ như hiểu ra

- Mọi người định đi làm từ thiện sao?

- Đúng thế, chi bằng đi chung luôn cho vui_Nguyệt Sư Mầu tươi cười nói

- Được đấy_Hàn Đình vỗ tay bốp 1 cái tán thành, tôi rất tốt bụng nhắc nhở

- Mẹ à, còn đợi Nhã Duy nữa cơ mà.

Vậy là tất cả lại cùng đợi cặp đôi chậm như rùa kia. Cũng k lâu sau họ mới đến và lấy lí do tắc đường k đến kịp được

Tiên Du-trại mồ côi dành cho trẻ nhỏ

Lãnh Hải cho người khuân đồ vào trong khi có sự cho phép của quản lí. Tôi với Nguyệt Sư Mầu thì rất thần nhiên đi nô đùa với lũ trẻ. Mẹ tôi có vẻ quý chúng hơn cả đứa con ruột của mình là tôi nữa.

Tôi thấy 1 cậu nhóc ngồi 1 mình ở góc cửa sổ bèn đi đến

- Này nhóc, sao em k ra chơi cùng các bạn, mẹ chị đang phát kẹo đấy.

Cậu bé nhìn tôi, xong lạnh lùng nói :” Tôi k cần đồ của các người”

Tôi ngạc nhiên, sao 1 đứa bé lại có 1 dũng khí k khác người lớn thế nhỉ?

- Nói cho chị nghe....tại sao em lại k cần được k?_Tôi nhỏ nhẹ

Cậu bé nhìn tôi, xong buồn bã quay mặt đi và bắt đầu kể. Hồi 3 tuổi, cậu bé đều được cả ba lần mẹ nuông chiều, rồi ba cậu bé đã ngoại tình, mẹ vì uất ức mà uống thuốc tự vẫn. Ba cậu bé thương sót vợ, quá hối hận mà cũng tìm đường chết. Cậu được đem đến cô nhi viện nhờ 1 người hàng xóm thân quen. Từ đó cậu bé sống trầm lặng và lạnh lùng, cũng đã được 3 năm.

- Chị thấy ba mẹ em có phải rất vô trách nhiệm k?_Cậu bé rơm rớm nước mắt khi kể xong. Tôi dịu dàng xoa đầu cậu bé, vỗ về

- Em yên tâm, ba mẹ em chỉ vì bất đắc dĩ thôi chắc họ vẫn thương em lắm. Biết đâu dưới xuôi vàng họ đang ngày đêm cầu nguyện và mong em hạnh phúc, đúng hơn?

- Thật hả chị?_cậu bé chớp chớp mắt đáng yêu.

- Đúng thế, à, em tên là gì nhỉ?_Tôi cười

- Dạ, em là bé Nam, mọi người gọi em như thế ạ. __Bé Nam cười ngộ nghĩnh, khác hẳn cái vẻ lạnh lùng ban đầu. Tôi cũng thấy thương cho cậu bé :” Vậy em đã có thể nhận kẹo của mẹ chị chưa?”

Bỗng bé Nam cúi gầm mặt :” Mọi người bảo em là đứa bé hư, k xứng đáng nhận kẹo của người khác

Tôi bật cười khanh khách:” Ai nói, em rõ ràng rất ngoan, chỉ là họ chưa có cơ hội nhìn thấy thôi

- Vậy mẹ chị có cho em kẹo k ạ? __Bé Nam cười tíu tít

- Đương nhiên là có, em đợi chị 1 chút nhá. __Tôi vỗ vỗ vai cậu bé rồi đi đến chỗ Nguyệt Sư Mẫu lấy kẹo, xong đi đến đưa cho cậu bé và nói :” Vì em là cậu bé ngoan nên chị thưởng cho em nhiều hơn nha?”

- Dạ, em cảm ơn chị, ơ mà em chưa biết tên chị ạ. __Bé Nam nhận kẹo rồi nói

- Em cứ gọi chị là Đình Nhi, được chứ?

- Dạ chị Đình Nhi. __Bé Nam vui vẻ nói

- Bé Nam này, sẽ có 1 ngày chị quay lại đây và đón em được k? __Tôi nói.

- Thật ạ? __Bé Nam lặng lẽ nhìn tôi, ánh mắt chứa chan tia hạnh phúc nhỏ nhoi

- Tất nhiên, chị rất quý em, chị hứa, sẽ k lâu đâu chị sẽ quay lại đón em, nha? __Tôi xoa đầu bé Nam

- Vâng, em sẽ đợi!

Tôi ngồi chơi với bé Nam 1 lúc thì Thiên Phong k hiểu từ đâu chui ra trộm trọc

- Nhìn cô hòa vào lũ trẻ tôi còn chẳng cả nhận ra.

Tôi chu môi vờ giận :” Đáng ghét, tôi k thèm nói chuyện với tên gốc anh

Bé Nam thấy tôi tỏ vẻ k thích TP liền dưng ra quát :” ANh k được trọc chị Đình Nhi!”

- Đình Nhi? cô thay tên đổi họ bao h thế? __TP nhếch mép hỏi

- Đó là tên ba tui vẫn thường gọi, sao nào, ý kiến gì? __Tôi thoáng đỏ mặt.

Thiên Phong lại bơ tôi, quay sang bé Nam.:” Nhóc tên gì?”

- Đây cấm đụng đến bé Nam của tôi nha! __Tôi nhanh nhẩu nói

- Bé Nam à? Bé Nam, em bao nhiêu tuổi rồi? __TP k quan tâm đến tôi tiếp tục hỏi bé Nam

-Dạ, em 6 tuổi. __Bé Nam ngoan ngoãn trả lời.

- Em còn bé lắm, chị Đình Nhi lớn rồi, chờ k nổi em đâu. __Thiên Phong nhướn miệng cười. Bé Nam ngơ ngác k hiểu, còn tôi, tôi xấu hổ k biết giấu mặt vào đâu nữa. Tôi giận giỗi cốc đầu TP:” Cấm nói lung tung nha, nó mới có 6 tuổi sao hiểu được chứ”

- Ax, đau đấy. Tôi chỉ đùa cho vui thôi mà cô cũng. __Thiên Phong nhăn mặt.

Tôi k quan tâm, nhìn ra ngoài cửa thì thấy ba mẹ và bác Hàn Đình đi vào. Tôi liền chạy đến hỏi

- Mọi người đã xong rồi ạ?

Ba tôi gật đầu nói :” Trưa nay chúng ta ở lại đây ăn cơm, các con cứ chơi với lũ trẻ thoải mái đi đầu giờ chiều mới khởi hành về nhà”

- Dạ. __Tôi vui vẻ đáp.

Bữa trưa xong xuôi, tôi và Thiên Phong bị tổng ra ngoài để người lớn trò chuyện. Tuy k cam nhưng tôi cũng k có hứng với chuyện người lớn. Tôi và Thiên Phong đi đến vườn hoa của cô nhi viện thì dừng lại và ngồi nghỉ ở ghế đá có bóng mát.

- Anh nói đi, ba mẹ tôi và ba mẹ anh thì có gì để nói nhỉ? __Tôi đánh tiếng trước

- Họ là bằng hữu_Thiên Phong đáp

- Vậy á, sao tui k biết nhỉ?_Tôi thật bất ngờ nha.

- Cái buổi sinh nhật cô thì họ mới kể, lúc đó tôi cũng mới hay._Thiên Phong điềm tĩnh nói. Tôi cứng miệng, xong bỗng nhớ ra 1 chuyện, TP còn chưa tặng quà cho tôi, chỉ có bác hàn Đình đem đến 1 viên ngọc hiếm thôi hà.

Tôi chìa tay ra rất thản nhiên hỏi ::” Quà đâu?”

Thiên Phong khó hiểu nhìn tôi, dường như mới nhớ ra thì cười khinh bỉ :” Cô lớn rồi mà cứ như trẻ con ấy. Thứ nhất đã qua ngày sinh nhật rồi, thứ 2 cô có thiếu thứ gì đâu mà đòi quà?”

Tôi phụng phịu:” Thì cũng phải có quà lấy lệ chứ, anh thật nhỏ nhen”

Thiên Phong cười :” Thật ra hôm ấy tôi k có chủ động đi, mãi sau ba tôi mới nói nên k kịp mua

Tôi lại hớn hở :” Vậy bây giờ tặng bù đi

- Bây giờ thì lấy gì mà tặng???_Thiên Phong nhìn tôi như nhìn 1 con ngốc, tôi cảm phần dẫm mạnh vào chân hấn ta rồi quát :” Chết đi, đồ đáng ghét

Thiên Phong k cả kịp la lên đã bị tôi chặn họng bằng cách đặt lên đó 1 nụ hôn nhẹ. Sau đó tôi quay mặt đi :” Như vậy là đủ rồi”

Thiên Phong sờ môi, bất giác cười ngơ ngẩn rồi im lặng k nói gì.

Tôi cũng ngồi im và lặng lẽ ngắm hoa, sau thấy 1 bông hoa hồng rất là đẹp thì sáng mắt. :” Thiên Phong, đợi tôi 1 lát nha. Sau đó tôi chạy đến bồn hoa hồng và chọn lấy bông hoa vừa mới ngấm và định hái. Không may cho tôi là đụng phải gai nhọn hoắt, tuy vết thương nhỏ nhưng cũng chảy rất nhiều máu, tôi k khỏi hét lên :” A” 1 tiếng.

Thiên phong thấy tôi hét toáng lên thì lo lắng chạy đến, thấy tay tôi chảy máu thì luống cuống k biết cầm máu bằng cách nào. Tay tôi tê buốt đến dãi dãi. Thiên Phong nhìn tôi nhăn nhó vì đau thì k ngại ngần mà đưa lên miệng, ngậm lấy ngón tay nhỏ nhỏ xinh xinh của tôi. Lúc nhả ra, hấn trách móc:” Cô thật bất cẩn

Tôi rơm rớm nước mắt như 1 đứa trẻ hư bị mắng :” Tôi chỉ định hái tặng anh....

- Tặng tôi?_Thiên Phong ngẩn người. Tôi thấy thế thì hơi bị bực, đúng, tại hấn ta chứ bộ, tôi liền lấy lại sự chua ngoa thường ngày nói :” Không phải, tôi nhầm

Thiên phong nghe thế thì bỏ tay tôi ra và quay lại chỗ ngồi. Tôi cũng đi theo.

Tôi biết, hấn ta đang giận đó mà, đến liếc tôi 1 cái cũng k có.

- Thật k hiểu cô đang nghĩ cái gì nữa._Thiên Phong chán nản nói

- Tôi đang nghĩ phải làm sao mới khiến anh hết bị ngốc đó._Tôi thản nhiên trả lời. Và đương nhiên lại bị cốc đầu. Ặc, sao hôm nay toàn bị cốc đầu hoài à!

Lúc sau tôi và Thiên Phong được gọi về. Chuyển đi làm từ thiện kết thúc nhanh chóng.

Tuy nhiên, chúng tôi k hề hay biết bất cứ cử chỉ hành động nào của mình đã đều bị lọt vào tầm mắt của 1 người

20. Chương 21: Bắt Cóc

Anh-sáng sớm

- Alo, Tuấn Khương hả? Tình hình bên đó thế nào rồi_Một cô gái với gương mặt bình thường nhưng ánh mắt sắc ảo và mưu mô thấy rõ. Cô nàng nhâm nhi tách trà nói với người đầu dây bên kia, vàng, đó chính là VY Vy !

- Bọn chúng có vẻ rất thân mật, còn hôn nhau trong bồn hoa cô nhi viện Tiên Du nữa. __Tuấn Khương nói, trong lòng vui thấy rõ. Biết đâu điều này khiến Vy Vy bỏ cuộc và quay trở lại với cậu ta
 - Tốt, anh cứ theo dõi thật sát sao bọn họ cho em. Nhớ là phải thật cẩn thận đấy. __Vy Vy nén giận nói
 - Vậy...em tính xử con bé đó ra sao? __Tuấn Khương thất vọng nói
 - Ừm, trước hết là cảnh cáo, tùy anh. __Vy Vy day nhẹ thái dương rồi nói
 - Được, bye em. __Tuấn Khương hôn vào điện thoại 1 cái rồi cúp luôn
- Vy Vy gập máy, cay nghiệt đập tan tách trà và hét to :” Con nhỏ chết tiệt, dai dẳng thế k biết”

Tôi ngoáp ngủ, bây giờ đã là 8h sáng rồi.

Tôi lôi điện thoại ra và gọi cho Thùy Dương

- Alo? __Tiếng Thùy Dương vang từ bên kia đường dây, có vẻ cũng vừa mới tỉnh dậy
- Hôm nay t nghỉ, mún đi mua sắm chút đồ, đi cùng nha? __Tôi nói
- Rồi...rồi...t mệt lắm, chiều đi đi. __Thùy dương uể oải nói
- Sao mệt, hôm qua lại thức khuya hả? __Tôi
- Uk , hôm qua t đi xem phim với bạn trai.... __Thùy Dương rất hồn nhiên nói nhưng câu nói đó rất có tác động mạnh mẽ với tôi, tôi hét lên
- Mà nói lại t nghe coi!!!
- À, t quên chưa thông báo biết, kể từ bây h, tao chính thức là bạn gái Thiên Kỳ - ông chủ đáng kính của m Nhược ạ. __Thùy Dương cười cười. Tôi hơi sốc, chẳng phai con nhỏ này mắc chứng sợ con trai hay sao, đúng là k thể tin nổi mà.
- Mà đến ngay đây và kể rõ t nghe cái coi, hơm hiểu gì hết á __Tôi quát
- Thôi, để chiều kể lun cả thể, h t buồn ngủ lắm, thế nhé, bye....tút...tút!

Hả? Tôi kinh ngạc nhìn điện thoại, Thùy Dương mà có bạn trai khác gì vịt trở thành thiên nga chứ. Ôi tim tôi, sốc quá mà!

Tôi thay quần áo rồi ra ngoài hóng gió tiện thể tập thể dục luôn. Đi được 1 quãng đường dài thì tôi ngồi nghỉ ở công viên Tuy-lip gần đó.

Tôi chán nản lấy điện thoại ra định mở nhạc nghe thì phát hiện có 1 tin nhắn mới. Nội dung đại khái là :” 3h chiều, quán cafe Minh Ngọc, nếu còn mún gặp lại người m yêu thì nhớ đến đúng hẹn” Tôi ngẩn người, 1 sự lo lắng và sợ hãi bao phủ, cả người tôi như chìm vào cõi chết. Trời ơi đây là cái cảm giác gì thế này, đau, tim tôi đau nhói lên từng hồi. Có phải, người bọn chúng muốn ám chỉ, chính là Thiên Phong k? Tôi vội vã gọi cho Thiên Phong, quả nhiên k ai bắt máy. Tôi nhanh chóng bắt taxi và đến Anh gia 1 chuyến, nhất định phải xác minh trước.

Quản gia Lý ra mở cửa cho tôi, ông điềm đạm chào

- Đình tiểu thư?
- Quản gia Lý, Thiên Phong có nhà k? __Tôi hốt hải hỏi
- Thiếu gia rời nhà từ sáng sớm r tiểu thư.
- Vậy ông có biết anh ta đi đâu k? __Tôi nóng lòng hỏi tiếp
- Dạ không thưa tiểu thư, bộ có chuyện gì sao? __Quản gia Lý khó hiểu hỏi, tôi chợt nhớ ra.
- À đúng rồi Thiên Phong....

“Reng...reng...reng”

1 tin nhắn mới. Tôi bấm mở :” Nếu cô nói cho người khác biết, cầm sẵn hoa hồng trắng theo luôn đi”

Tôi sợ hãi nhìn xung quanh, chính xác là tôi đang bị theo dõi ư? Trời ơi, rốt cuộc tôi đã đắc tội với ai đây?

Tôi chào quản gia Lý rồi về nhà, trong lòng là nỗi lo lắng khôn nguôi. Phải làm sao, làm sao để cứu Thiên Phong ngốc kia đây? Tôi như muốn òa khóc, tại sao lại rơi vào tình cảnh này kia chứ, tôi nào có làm sai gì đâu?

Tôi tuyệt vọng nhắn tin cho Thiên Phong và mong nhận được 1 câu trả lời bình yên

- TP, anh đang ở đâu?

- Mau trả lời tôi đi

- Anh vẫn an toàn chứ?

- Có ai đến bắt anh gì hay đại loại là hỏi anh việc gì k

- Nếu nhận được tn mau mau trả lời tôi!

- Thiên phong, làm ơn anh đừng xảy ra chuyện gì.

- Thiên Phong, anh đừng có chết, tôi sẽ hối hận lắm

- Thiên Phong....tôi còn có chuyện muốn nói với anh, anh đừng có chết nha

- Thiên Phong, tôi còn chưa nói yêu anh mà_1 tin nhắn đến

Tôi luống cuống mở ra xem thì kết quả là :” Tin nhắn của bạn k đủ để chuyển đi “ Thiên Phong, tôi còn chưa nói yêu anh mà” bạn hãy nạp thêm tiền để có thể tiếp tục gửi tn này” Tôi tuyệt vọng ném điện thoại vô 1 xô, thì ra vào tin nhắn cuối thì máy hết tiền, đúng là nhọ mà.

21. Chương 22: Bắt Cóc (2)

Lúc này tôi sốt sắng gọi cho Thùy Dương

- Alo Thùy Dương xinh đẹp nhất quả đất xin nghe._Thùy Dương giọng trẻ con

- Thiên Phong bị bắt cóc r, bà mau đến Cafe Minh Ngọc, tui đợi nhá

- Bà...

Tôi ns xong liền ngắt máy, việc tôi đang cần làm là đến quán cafe Minh Ngọc theo đúng giờ hẹn của bọn bắt cóc đã.

Quán cafe Minh Ngọc

Nếu như đúng giờ hẹn, còn khá lâu mới đc gặp bọn cướp để trao đổi. Khoan, trao đổi?

Ồ, bọn cướp này mắc bệnh ĐẠO à? Bắt cóc mà k đòi tiền á? Vậy còn lý do j? Mối thù ngàn kiếp?, nhưng từ bé đến giờ bao nhiêu người thù mình thế, biết ai giờ?

Cứ ngồi suy nghĩ liên man mà tôi quan sát xung quanh.

Phía xa 1 bóng người khẽ nhếch mép cười

- Tiểu thư, cô thật khiến người ta k nổi giận. Nhưng biết làm sao bây giờ...khi mà đã dâm lao thì phải theo lao?

Thùy Dương vừa đến nơi gấp gấp hỏi

- Nhã Nhược, m ns tên Thiên Phong bị bắt cóc á?

Tôi kể lại cho Thùy Dương nghe vụ tin nhắn

- Giờ m tính sao?_Thùy Dương hỏi, cô nàng trông rất lo lắng

- Cứ ngồi đây thôi_Tôi nhún vai

“reng....reng....reng....”

- Phiền quá, mày để chế độ rung k đc hả Thùy Dương?_tôi khó chịu ns, đang sốt ruột mà lại bị làm phiền thì ai mà chịu đc cơ chứ.

- Con điên, là đt mày mà_Thùy Dương ầm ức đáp

Tôi muốn sặc...nc bọt wá

- Số lạ!_Tôi nhìn Thùy Dương tròn mắt ns

Thùy Dương trừng mắt như muốn đập chết con người đàn độn trc mặt:” Là bọn bắt cóc, còn k nghe máy???”

Tôi muốn độn thổ

- Alo?

Bên kia là giọng nam:” Cô đã đến chưa?”

- Rồi, ơ, mà anh bắt cóc này, sao anh biết số tui vậy?_Tôi ngớ ngẩn hỏi

- Ặc.

- Mà thôi k trả lời cũng đc, anh muốn j, sao lại bắt cóc ny tôi?_Tôi chuyển chủ đề

Mà khoan, người yêu?, tui có người yêu đâu nhể? Thiên Phong cứ coi là người yêu tạm thời đi, nhưng người yêu thực sự của anh ta là Vy Vy đang ở đâu đó bên nc ngoài mà. Hừ, nghĩ mà ầm ức quá.

Bên kia vang lên tiếng bực bội:” Cô thật phiền toái, ra quầy bán hàng hỏi thư đi, đến theo địa chỉ đó sẽ biết đc nơi ny cô ”

“tút...tút....tút”

- O!_Tôi ngệt mặt ra

- Mau đi theo t_Tôi lôi Thùy Dương đi đến quầy bán hàng lập tức

Nhân viên nhìn thấy tôi như thấy khách quen, liền ns

- Quý khách, thư của cô đây

Tôi nhận lấy lá thư, bên trong là bản đồ thành phố, đường màu đỏ xem ra là gợi ý nhanh nhất, con đường này dẫn đến 1 cách rừng.

- Thùy Dương, bọn mình k thể đi cùng nhau, t sẽ 1 mình đến đó.

Thùy Dương bĩu môi:” Tao đâu ns sẽ đi cùng mày, con tưởng bở”

Tôi nghiêng răng:” Mày đc lắm, hừ”

ns xong tôi vội vã thuê taxi đến khu rừng đó

Thùy Dương ns vậy nhưng vẫn lỳ đt ra, gọi cho ai đó

- Anh yêu, có việc nhờ anh đây.

Tại căn nhà hoang trong rừng

Thiên Phong bị chụp thuốc mê, đầu óc hoang mang và có chút mệt mỏi, ánh mắt anh lơ đãng, toàn thân k thể cử động. Mồm bị bịt băng dính đen nên k thể lên tiếng.

Bọn bắt cóc là toán người nhìn rất tầm thường, chắc bị dồn đến bước đường cùng nên mới theo xu thế này.
Đại ca của bọn chúng có vẻ như k có ở đây nên chúng rất náo loạn, mở luôn cả 1 bàn cờ ăn tiền.
Thiên Phong gượng ngồi dậy, thân thể bị trói khiến anh đau nhức

22. Chương 23: Bắt Cóc (4)

Tôi đá bay cánh cửa gian nhà hoang, bọn bắt cóc giật mình đứng dậy giờ nắm đấm phòng bị
Tôi nhìn chúng rồi nhìn Thiên Phong đang bị chới nằm dưới đất, cười hắc hắc:” Cho tôi 5 phút”
Tôi lấy điện thoại ra, cười ranh mãnh:” Hiếm khi mà, chụp vài tấm làm kỉ niệm cái đã”
Tôi chụp vài tấm TP xog, quay qua bọn bắt cóc có ý muốn sự giúp đỡ

- Này anh bạn, chụp tui vs tên này vài tấm đi

Tên bắt cóc chụp xong, tôi vội hô hoán:” Này, này mấy người, chụp chung đi”

Bọn bắt cóc k ngờ cũng biết tạo dáng ra phết, đưa gờ tay chữ V, đưa ôm vai bá cổ, chúng tôi chụp hình rất ấn ý, TP nằm dưới đất cũng khẽ mỉm cười.

Chụp xong tui cất dt cẩn thận, xong trở mặt:” Giờ thì bắt đầu đc r đấy, các người mau thả hấn ta...à k ny t ra!”

Bọn kia sau khi biến đổi biểu cảm 1 cách điện loạn cũng ý thức đc rằng, mọi chuyện như mơ ấy.

- Cô là Nhã Nhược?_Bọn bắt cóc hỏi

Tôi gạt đầu vậy là bọn chúng xông lên đánh tôi điên loạn.

Tôi cũng biết chút võ, đánh nhưng k lại chúng.

Tôi bất chấp tất cả chạy đến chỗ TP cởi trói, mặc bọn chúng đánh đập ra sao, tôi vẫn gượng gượng cởi trói cho hấn

TP cởi đc trói, lấy tay bóc băng dính rồi đỡ lấy tôi, tôi khẽ mỉm cười trong vô thức, nói mê sảng:” Đồ ngốc, anh có biết tôi lo lắng thế nào k?”

TP khẽ mỉm cười, rõ ràng hấn ta có ý bảo tui ngốc mà! Hừ!

- Nằm yên, đợi tôi 1 lát, sẽ ổn thôi.

TP vùng dậy đánh bọn cướp, võ của anh rất đỉnh, bọn bắt cóc tầm thường anh chỉ đập nhẹ là ngã ngay. Khi bọn cướp đã ngã gục hết, anh bế Nhược ra ngoài (vì ngất trên quả quát r nên k xưng “tôi” nữa)

Không đơn giản như vậy, bên ngoài Tuấn Khương đang ngồi trên ghế coi trò hay, miệng cười khinh khinh

- Hay lắm, 1 màn kịch rất đặc sắc.

Thiên Phong k quen hấn, ns cộc lốc:” Bọn bay là ai?”

Tuấn Khương đứng dậy dậy, đi đến chỗ TP:” Tụi t là ai? Tất nhiên là bắt cóc người r ha ha”

TP cắn răng:” Muốn bao nhiêu tiền cứ ns ra”

- TỤi t k cần tiền bản thủ của mày, mày đương nhiên đã đc đi, còn con nhỏ kia, đừng hòng bước chân ra khỏi đây _Tuấn Khương

TP liền hiểu nguyên nhân cuộc bắt cóc này, nó k nhắm vào anh mà nhắm vào con bé ngốc nghếch trên tay anh kia

Tuấn Khương chính là muốn dạy dỗ cho Nhược thay cho VY Vy, muốn khuôn mặt xinh đẹp kia trở nên biến dạng 1 chút, như vậy mục đích trước mắt sẽ dễ dàng đạt đc, anh cũng dễ dàng chiếm trọn lại Vy Vy.

‘‘reng...reng....’’

Đt Tuấn Khương reo lên, là Vy Vy gọi

- Alo?_Tuấn Khương che miệng tiếp cuộc đt

- Anh đã làm j?_Vy Vy hỏi

- Anh bắt cóc TP, hần ta đang đứng trước mặt anh vs con bé đáng ghét kia

- Ý anh là sao? TP biết mặt anh?_Vy Vy hỏi vội

- Đúng thế...

- Đồ ngu, anh làm vậy sau này tôi lấy ai làm người tình để li hôn, hần ta mà biết tôi vs anh có liên quan thì anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa_Vy Vy ngắt máy.

Tuấn Khương ngẩn ra, hóa ra kế hoạch du đông kích tây của anh lại tự hại mình

Trong lúc Tuấn Khương nghe đt, xe của Thùy Dương cũng đến nơi, bên cạnh còn có Thiên Kỳ

Thấy Nhược trên tay Thiên PHong, THuy Dương hét lên:" Nhã Nhược, m sao thế?"

Tất cả đều nhìn về phía cô nàng

Thiên Kỳ k lâu la nhảy vào đánh bọn chúng, TP cũng đặt Nhược xuống và tiếp sức cho TK

Thùy Dương nhanh chóng đưa Nhược vào xe.

Cuộc đánh k lâu đã kết thúc, TK và TP thấm mệt

Tuấn Khương cũng nhảy vào đánh nhưng k đc, bị TK đánh cho sưng mày mẻ chán

Lúc Tuấn Khương ns rút, 1 tên đàn em phía sau của hần đã đánh lén TP, anh ngắt đt ngay tại chỗ.

TK vội đá cho hần 1 cái r đưa TP lên xe.

Cuộc bắt cóc này kết thúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-thang-du-de-anh-yeu-em>